

ประวัติแบดมินตัน

แบดมินตัน (Badminton) เป็นกีฬาที่นิยมกันอย่างแพร่หลายมากในโลกประเภทหนึ่ง เชื่อกันว่ากีฬาประเภทนี้นิยมเล่นกันมามากกว่า 60 ปีแล้ว แต่ไม่มีหลักฐานยืนยันแน่นอนตายตัวว่ามาจากแหล่งใด คงจะมีแต่หลักฐานบางชิ้นที่บ่งว่ามีการเล่นประปรายในยุโรปตอนปลายคริสต์ศตวรรษที่ 11 และมีหลักฐานจากภาพของสีน้ำมันหลายภาพยืนยันว่า กีฬาแบดมินตันเล่นกันอย่างแพร่หลายในพระราชสำนักต่างๆ ในยุโรป แม้ว่าจะเรียกชื่อต่างกันไปตาม แต่ว่าวิธีการเล่นยังคงเหมือนกัน มีบางคนกล่าวว่า ได้มีการเล่นแบดมินตันมาตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 12 ในราชสำนักในอังกฤษและในประเทศจีนก็มีการเล่นเกมที่มีลักษณะคล้ายๆ กับแบดมินตันในศตวรรษเดียวกัน

ต่อมาในปี ค.ศ. 1870 ได้มีการบันทึกประวัติแบดมินตันไว้แน่นอน ถึงการเล่นกีฬาลูกขนไก่เกิดขึ้นที่เมืองปูนา (Poona) ซึ่งเป็นเมืองเล็กๆ ห่างจากบอมเบย์ในประเทศอินเดียประมาณ 50 ไมล์ ต่อมาได้มีทหารอังกฤษที่ไปประจำที่นั่นได้เห็นการเล่นเข้า และได้้นำการเล่นลูกขนไก่นี้กลับไปประเทศอังกฤษ ซึ่งเป็นที่นิยมกันอย่างกว้างขวาง ณ กฎาสถ์ “แบดมินตัน” ของดยุคแห่งนิวฟอร์ด ที่กลอสเตอร์ใน ปี ค.ศ. 1873 แล้วเริ่มเรียกว่าเล่นลูกขนไก่ว่า “แบดมินตัน” นับแต่นั้นมา

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา กีฬาแบดมินตันได้แพร่หลายไปยังประเทศต่างๆ ในภาคพื้นยุโรปเช่นเดนมาร์ก สวีเดน เป็นต้น เกมกีฬาแบดมินตันนี้มีลักษณะคล้ายๆ กับการเล่นเทนนิส แต่สามารถเล่นได้ภายในตัวตึกโดยไม่ให้มีลมหรือหิมะรบกวนการเล่นเกมส์ เมื่อมีชาวยุโรปได้อพยพไปอยู่ในทวีปอเมริกา ได้นำเอาเกมส์การเล่นนี้ไปด้วย ส่วนทางเอเซียนั้นได้มีการแพร่หลายมาโดยทหารเรืออังกฤษนำมาเล่นในอาณานิคมของอังกฤษที่ถูกยึดครองเป็นส่วนใหญ่ เช่น ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ มาเลเซีย เป็นต้น ส่วนทางด้านอื่นๆ ไม่มีหลักฐานปรากฏ อาจจะนำเข้ามาโดยบุคคลที่ไปทำการศึกษาจากต่างประเทศก็ได้ การที่ประเทศอังกฤษมีอาณานิคมกว้างขวางทำให้เกมส์การเล่นแบดมินตันแพร่หลายไปยังส่วนต่างๆ ของโลกอย่างกว้างขวาง

* ในปี ค.ศ. 1893 อังกฤษได้ก่อตั้งสมาคมเบดมินตันแห่งอังกฤษขึ้น ซึ่งนับว่าเป็นประเทศแรกในโลกที่จัดตั้งสมาคม และได้จัดให้มีการแข่งขันชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทยอังกฤษขึ้น เรียกว่าออลอิงแลนด์ (All England) ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1898 แต่ในสมัยนั้นเบดมินตันยังเป็นเกมสกีพายอยู่ ใช้ในการสังสรรค์สมาคมมากกว่าการแข่งขันเพื่อมุ่งหวังแพ้ชนะ เหมือนในการแข่งขันปัจจุบันนี้

เบดมินตันค่อย ๆ กลายเป็นการเล่นระหว่างชาติขึ้นมา ซึ่งเห็นได้จากการจัดให้มีการแข่งขันเป็นทีมระหว่างประเทศในยุโรป และในปี ค.ศ. 1925 ทีมอังกฤษได้ข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกไปประลองฝีมือกับประเทศแคนาดา และอีกประมาณ 5 ปีต่อมาได้ชวนไปทำการแข่งขันกับแคนาดาอีกครั้งหนึ่งพบว่าในแคนาดาได้มีสโมสรและสมาคม โรงเบดมินตันมาตรฐานเกือบทุกหัวเมือง นับได้ว่ากีฬาเบดมินตันได้เล่นกันอย่างจริงจังทั้งในยุโรปและอเมริกา

ประวัติผู้เริ่มกีฬาแบดมินตัน

จอห์น ลอเรน บอลด์วิน ผู้ริเริ่มกีฬาแบดมินตันขึ้นเป็นครั้งแรกโดยจัดการเล่นที่ คฤหาสน์แบดมินตัน (Badminton House) ในปราสาทของท่านดยุคแห่งบิวฟอร์ด ในกลอสเตอร์เชียร์ ประเทศอังกฤษ บอลด์วินมีความคิดเมื่อใดไม่ปรากฏแน่ชัด แต่จะกันว่าประมาณ 60 ปีมาแล้ว ของคริสต์ศตวรรษที่แล้ว

บอลด์วิน เกิดเมื่อ พ.ศ. 2352 ได้รับการศึกษาในมหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด เขาสนใจกีฬาคริกเกตและละครมาก เขามีความชำนาญในกีฬาหลายชนิดและได้ก่อตั้งสโมสรในกรุงลอนดอน (London) หลายแห่งจนได้ชื่อว่า “ราชาสโมสร” ได้มีนิตยสารฉบับหนึ่งชื่อ “เวนิตีเฟร์” ได้กล่าวว่า “เป็นเวลากว่าครึ่งศตวรรษที่เดียวที่ชื่อเสียงของเขายิ่งใหญ่ในวงการสังคมสโมสร ซึ่งทุกคนเชื่อฟังโดยความเคารพและเขาเก่งไม่มีใครเท่าเทียมได้ ในการสร้างข้อบังคับและเป็นผู้ชี้ขาดเกี่ยวกับปัญหาทั่วไปและรายละเอียดต่างๆ” จากลักษณะดังกล่าวนี้เราจะคิดไม่ได้เสียหรือว่าเขาเป็นผู้อ้างสิทธิ์ข้อบังคับกีฬาแบดมินตันขึ้นเป็นครั้งแรกสุด ถึงแม้ว่าจะไม่ปรากฏเป็นลายลักษณ์อักษรก็ตาม

เวนิตีเฟร์ บอกให้เราทราบด้วยว่า “เขาเป็นสหายคนสำคัญของท่านดยุคแห่งบิวฟอร์ด” ชีวิตในระยะหลังบอลด์วินได้ไปอาศัยอยู่ใกล้ ๆ กับวิหาร Tintern Abbey ห่างจากคฤหาสน์แบดมินตันไปทางตะวันตกประมาณ 32 กิโลเมตร เมื่ออยู่ที่นั่นเขาได้รับขนานนามว่า ท่านบิดาแห่งหินหิน ขณะนั้นเขาแก่ลงมาก แน่นนอนความชรภาพไม่ได้ทำให้เขาลดหย่อนงานอันเป็นที่ยอมรับกันเลย

จอห์น ลอเรน บอลด์วิน ถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2439 อายุได้ 87 ปี เป็นเวลาหลังจากการก่อตั้งสมาคมแบดมินตันเดิมซึ่งขณะนี้ได้กลายเป็นสมาคมแบดมินตันอังกฤษ 3 ปี เขาไม่ได้มีส่วนในการตั้งสมาคมนี้เลย และยังคงสงสัยกันว่า เขาทราบเรื่องนี้หรือเปล่าด้วยซ้ำ แต่ที่แน่นอนที่สุดคือ จอห์น ลอเรน บอลด์วิน อาจไม่ได้ฝันเลยว่าการเล่นเพื่อความบันเทิงที่เขาเริ่มขึ้นเมื่อวันฝนตกที่กลอสเตอร์เชียร์วันนั้น จะเติบโตงอกงามไปทั่วโลกดังที่เราได้เห็นกันอยู่ในทุกวันนี้ เราควรจะเรียกเขาว่า “GRAND - SIR OF BADMINTON”

โทมัสคัพ (Thomas Cup)

ในปี ค.ศ. 1939 เซอร์จอร์จโทมัส (Sir George Thomas) แห่งประเทศอังกฤษมีเจตจำนงในการส่งเสริมกีฬาเบดมินตันให้เจริญรุ่งเรืองและเล่นกันอย่างแพร่หลายมากขึ้น จึงได้มอบถ้วยรางวัลชนะเลิศชายในการแข่งขันเบดมินตันระหว่างประเทศ ซึ่งสหพันธ์เบดมินตันนานาชาติได้จัดดำเนินการแข่งขันตามความประสงค์ ถ้วยนี้มีชื่อเรียกว่า ‘ถ้วยทำชิงชนะเลิศเป็นผู้ชนะเลิศเบดมินตันระหว่างประเทศ’ แต่อย่างไรก็ตามมักเรียกกันโดยทั่วไปว่า ‘ชิงชนะเลิศโทมัสคัพ’ ซึ่งทางสหพันธ์ได้จัดให้มีการแข่งขันทุก ๆ 3 ปี โดยแบ่งประเทศต่างๆ ทั่วโลกออกเป็นเขต ๆ (Zone) ผู้ชนะเลิศของแต่ละเขต (Zone) จะมาทำการแข่งขันกัน ซึ่งผู้ชนะเลิศในรอบสุดท้ายเป็นผู้มีสิทธิ์ทำชิงผู้ครองตำแหน่งชนะเลิศ ชุดผู้เล่นประกอบด้วยผู้เล่นชายอย่างน้อยสุด 4 คน มีการแข่งขันประเภทเดี่ยว 5 คู่ และประเภทคู่ 4 คู่ การตัดสินให้คะแนนใช้ผลรวม หากชนะ 5 คู่ จะเป็นผู้ครองถ้วยโทมัสคัพ

การแข่งขันถ้วยโทมัสคัพนี้ เป็นการแข่งขันที่จัดได้ว่ามีมากและได้รับความสนใจไปทั่วโลก ซึ่งประเทศทางเอเชียได้แสดงฝีมือให้ชาวโลกได้ประจักษ์มาแล้ว โดยประเทศมาเลเซีย (มาลายาเดิม) ได้ครองความชนะเลิศได้ถึง 3 ครั้ง และอินโดเนเซีย 2 ครั้ง ส่วนประเทศไทยก็พอมีฝีมือที่จัดอยู่ในแนวหน้าเหมือนกัน เคยได้เข้าชิงรอบชนะเลิศและรองชนะเลิศมาแล้วหลายครั้ง ถ้าหากว่าเยาวชนไทยมีความอดทนสนใจและตั้งใจจริงๆ แล้ว สักวันหนึ่งถ้วยโทมัสคัพคงจะต้องตกอยู่ในมือคนไทยแน่นอน

อุเบอร์คัพ (Uber Cup)

กีฬาเบดมินตันความจริงไม่ใช่จะนิยมในเฉพาะชายเท่านั้น ในหมู่ผู้หญิงก็มีเหมือนกันแต่ว่าเพิ่งจะเริ่มสนใจและเล่นกันอย่างจริงจังในปี ค.ศ. 1950 โดยนางเบ็ตตี้

อูเบอร์ (Betty Uber) หรือนาง เอชเอสอูเบอร์ (H.S. Uber) แห่งประเทศอังกฤษ ซึ่งนางได้เคยเป็น นักกีฬาเบดมินตันหญิงยอดเยี่ยมทุกสมัยเป็นผู้มอบถ้วยรางวัลชนะเลิศสำหรับนักกีฬาสตรี แห่งสหพันธ์เบดมินตันนานาชาติเพื่อเป็นรางวัลแก่ผู้ชนะเลิศกีฬาเบดมินตันหญิงระหว่างประเทศ และด้วยนี้ได้อุปครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1955 และสหพันธ์เบดมินตันนานาชาติได้ทำการจัด แข่งขันครั้งแรกในปี ค.ศ. 1957 เรียกกันว่าการแข่งขันชิงถ้วย “อูเบอร์คัพ” การแข่งขันจัดเป็น ประเภทเดี่ยว 3 คู่ และประเภทคู่ 4 คู่ การตัดสินใช้คะแนนรวม ประเทศใดชนะ 4 คู่ ถือว่าชนะเลิศ และได้ครองถ้วยอูเบอร์คัพ ส่วนการจัดระยะแข่งขันเช่นเดียวกับโรมส์คัพ และในการแข่งขันได้แบ่งออกเป็นเขต (Zone) อย่างเดียวกับ โรมันคัพ ประเทศสหรัฐอเมริกา คือปี ค.ศ. 1957 และ 1960

การแข่งขันเบดมินตันประเภทบุคคล สำหรับการแข่งขันชิงความชนะเลิศประเภทบุคคลนั้น วงการเบดมินตันทั่วโลกยังคงยกย่องให้ชนะเลิศของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกที่เข้าร่วมแข่งขันชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทยหรือออสเตรเลีย ให้เป็นแชมป์เปียนโลกของแต่ละประเภทอย่างนับเป็นทางการ และถือว่าการแข่งขันเบดมินตันระดับโลกซึ่งได้จัดการแข่งขันเป็นประจำทุกปีตลอดมา

ปัจจุบันเบดมินตันเป็นที่นิยมกันอย่างแพร่หลายมาก แม้แต่ในประเทศคอมมิวนิสต์เองก็นิยมเล่นกันมาก จึงจัดได้ว่าเบดมินตันเป็นกีฬาสากลประเภทหนึ่ง บางครั้งอาจนำมาใช้เป็นสื่อสร้างสัมพันธไมตรีทางการเมืองได้เหมือนกันและเป็นผลสำเร็จมาแล้ว เช่น สาธารณรัฐประชาชนจีน (จีนคอมมิวนิสต์) ได้นำมาใช้กับประเทศในเอเชียเป็นต้น การเล่นในปัจจุบันกำลังเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมาก ซึ่งแต่เดิมเล่นเพื่อความสนุกสนาน แต่ปัจจุบันเล่นกันเพื่อการชิงชนะเลิศกัน ดังจะเห็นได้จากการแข่งขันชิงถ้วยประเทศต่าง ๆ เช่น การชิงแชมป์เอเชีย ชิงแชมป์ออสเตรเลีย ซึ่งจัดขึ้นในประเทศไทย ชิงถ้วยอูเบอร์คัพ โรมส์คัพ ซึ่งจัดโดยสมาคมเบดมินตันแห่งประเทศไทย ชิงแชมป์ ออลมลายา ชิงแชมป์เพรซิเดนส์คัพ ซีเกมส์ และเอเชียนเกมส์เป็นต้น

มารยาทในการแข่งขันเบดมินตัน

ในการแข่งขันเบดมินตันทุกครั้งผู้ชนะมีหน้าที่ๆ จะต้องเอาชนะจากการแข่งขัน 2 ทาง คือ เอาชนะจากฝีมือทางหนึ่ง เป็นการเอาชนะความสามารถของตนโดยตรงซึ่งจะไม่ขอกว่าในที่นี้ ส่วนการชนะอีกทางหนึ่งคือต้องเอาการชนะจิตใจคนดูโดยทั่วไปด้วย เป็นการเอาชนะโดยมารยาทหรือความประพฤติส่วนตัวที่แสดงออกมาให้ประจักษ์แก่ผู้ชมโดยทั่วไปเห็นเป็นสำคัญ

มารยาทในการแข่งขันเบดมินตันนี้ จำเป็นอย่างยิ่งที่นักเบดใหม่ ๆ ควรเรียนรู้เอาไว้และยึดเป็นแนวปฏิบัติ ส่วนนักเบดมินตันรุ่นเก่า ๆ ก็ไม่ควรที่จะละเลยไปเสียเพราะมารยาทเป็นการแสดงให้เห็นโดยเด่นชัดว่า ผู้ใดเป็นนักกีฬาที่แท้จริง หรือผู้ใดจะเป็นผู้ที่ชื่อนมาในรูปของนักกีฬา

สำหรับการแข่งขันเบดมินตันนั้น มีมารยาทและสิ่ง ที่ควรประพฤติและปฏิบัติอยู่หลายประการ เริ่มต้นด้วยผู้แข่งขันจะต้องตระหนักอยู่เสมอว่า ผู้เข้าแข่งขันเป็นนักกีฬาสมัครเล่นซึ่งต้องมีน้ำใจเป็นนักกีฬาอยู่เสมอ และพร้อมที่จะให้อภัยแก่ความผิดพลาดทุกโอกาสโดยไม่คำนึงถึงผลแพ้ชนะเป็นสำคัญจนเกินไป

ในการแข่งขันเบดมินตันครั้งที่สำคัญ ๆ ในต่างประเทศนั้น ผู้แข่งขันมักจะพยายามแสดงออกโดยทุกวิถีทางว่า เขาเป็นนักกีฬาผู้มีมารยาทอันงดงามตลอดเวลา เป็นต้นว่า ไม่เอาเปรียบคู่ต่อสู้หรือคู่แข่งในการเสิร์ฟ ให้โอกาสคู่ต่อสู้เป็นผู้ทำการเลือกเสิร์ฟก่อน หรือใช้คำพูดที่สุภาพในการแข่งขัน เช่น คู่แข่งขันตีลูกไม่ได้เพราะถูกพลิกเน็ตเกินไป หรือตีลูกเฟรมเข้าเขาก็มักจะร้องว่า Sorry หรือ Bad Luck เป็นต้น และในทางตรงข้าม ถ้าคู่ต่อสู้ตีลูกได้ดีหรือตอบได้แม่นยำหรือเล่นลูกได้ดีสวย เขามักจะชมเชยคู่แข่งของเขา โดยร้องว่า Well play หรือ Good Shot เป็นต้น

ในเรื่องของถ้อยคำเกี่ยวกับการแสดงออกซึ่งมารยาทอันดีงามเหล่านี้ ควรอย่างยิ่งที่ นักกีฬาของเราจะได้ศึกษาและจดจำมาใช้บ้าง ถ้อยคำที่มีความหมายในทำนองเดียวกันนี้ เช่น Well Lift Sorry, Sorry Partner, Bad Luck, Well Try, Good Shot ฯลฯ เหล่านี้ควรจะหัดใช้ ประจำจนติดเป็นนิสัย ขออย่าถือว่าเป็นเรื่องตลกหรืออวดตัวแต่ประการใด

การถามข้อสงสัยหรือถามคะแนนต่อผู้ตัดสินในระหว่างการแข่งขันก็เช่นกัน ควรใช้ถ้อยคำที่สุภาพที่สุด โดยเฉพาะก่อนที่จะถามควรจะใช้คำว่า “ขอโทษ” ก่อนเสมอ ทุกครั้ง

การอุทธรณ์คำวินิจฉัยของผู้ตัดสิน ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ผู้แข่งขันควรจะใช้ถ้อยคำที่ ะมัดระวัง จริ่งอยู่แม้กติกาจะอนุญาตให้ผู้เข้าแข่งขันอุทธรณ์ได้แต่โดยมารยาทแล้ว ผู้เข้าแข่ง ขันไม่ควรอุทธรณ์เลย นอกจากจะอยู่ในฐานะพื้นวิสัยจริงๆ เท่านั้น

อย่างไรก็ดี เมื่อได้ทำการอุทธรณ์แล้ว ผู้อุทธรณ์ต้องอยู่ในความสงบ และพร้อมที่ จะทำการแข่งขันต่อไปได้ อย่าได้ฟังออกนอกสนามแข่งขัน เมื่อผู้ชี้ขาดชี้ขาดอย่างไร ก็ต้องปฏิบัติ ด้วยความเต็มใจ ถึงแม้ว่าคำชี้ขาดนั้นจะชอบหรือไม่ชอบด้วยเหตุผลก็ตาม

นักกีฬาของเราบางคน เมื่อกรรมการตัดสินผิดพลาดไปโดยไม่ตั้งใจ มักแสดงกิริยา อាកการไม่พอใจออกมาจนหน้าเกลียด ซึ่งไม่ควรกระทำ เช่นนั้นเลยนักกีฬาที่ดี เมื่อเห็นผู้ตัดสินตัดสินผิดพลาดไปต้องอภัยให้และถือว่าผู้ตัดสินกระทำไป โดยไม่เจตนา และพยายามควบคุมสมาธิของตนไว้เพื่อจะได้เล่นได้ดีต่อไป หากเขาแต่ โมโหโทโสจะทำให้การเล่นลดระดับลงทันที ซึ่งไม่เป็นผลดีต่อผู้แข่งขันเลย

ระหว่างที่การแข่งขันดำเนินอยู่ หากมีความจำเป็นต้องหยุดพัก เช่นต้องการซื้อเครื่องดื่ม หรือเปลี่ยนเสื้อผ้า ต้องการเปลี่ยนรองเท้า ถุงเท้า ฯลฯ ต้องขออนุญาตผู้ตัดสินเสมอไปทุกครั้ง เมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงปฏิบัติได้ แต่จะต้องระวังว่า การขอหยุดพักนั้นมิใช่การขอหยุดเพื่อเอา เปรียบคู่ต่อสู้ระหว่างหยุดพักนี้ไม่ควรออกไปนอกสนามด้วย

นักเบดมินตันใหม่ๆ บางคน มีแนวความคิดในการขอเปลี่ยนลูกขนไก่ในระหว่างการแข่งขันค่อนข้างพิสดาร คือตั้งเจตนาไว้ก่อนการแข่งขันว่า ในการแข่งขันครั้งนี้จะต้องเปลี่ยนลูกขนไก่ให้ครบโหลให้ได้ ซึ่งเมื่อพุดถึงมารยาทแล้วไม่สมควรจะกระทำเป็นอย่างยิ่ง การขอเปลี่ยนลูกขนไก่แต่ละครั้งนั้น ลูกขนไก่จะต้องมีสภาพที่ผิดไปจากปกติจริง ๆ และต้องขออนุญาตจากคู่แข่งและกรรมการผู้ตัดสินเสียก่อน ไม่ควรโยนลูกขนไก่ไปนอกสนามโดยไม่ถามคู่แข่ง แล้วเดินไปขอลูกมาใหม่อย่างที่ชอบทำกันโดยคิดว่าไม่สำคัญอะไรนัก

ในระหว่างการแข่งขัน ถ้าผู้ตัดสินทำหน้าที่ผิดพลาด แต่เราอยู่ในฐานะที่ได้เปรียบ ไม่สมควรใช้ความได้เปรียบนั้นเป็นประโยชน์ต่อตัวเรา หากต้องเสียสละความได้เปรียบนั้นโดยทันที เช่น เราตีลูก 2 ครั้งซ้อน ผู้ตัดสินไม่ปรับเป็นลูกเสีย ลูกต่อไปเราควรเสียสละโดยการตีออกหรือตีติดเน็ตเพื่อขอใช้ให้คู่แข่งตีทันที แต่ต้องระวังจะต้องกระทำอย่างแนบเนียน อย่าให้ผู้ชมเห็นว่าเราแกล้งทำลูกเสีย เพราะการกระทำเช่นนั้นไม่น่าดูนัก

การตีลูกเสีย (Fault) เช่นระหว่างการตีบังเอิญลูกถูกส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายไปถูกเน็ตหรือเผลอไปตีลูกเหนือเน็ต (Over Net) ในกรณีเช่นนี้ นักกีฬาที่ดีจะต้องร้องออกมาดังว่า “เสีย” โดยไม่ต้องรอให้ผู้ตัดสินร้องออกมาก่อน แต่ถ้าผู้ตัดสินดูไม่ทัน หรือไม่ทันดู ผู้ตีลูกเสียไม่ควรจะฉวยโอกาสเล่นต่อไป เพราะการฉวยโอกาสเช่นนี้ เป็นการกระทำที่ไม่ไ้สุจริตซึ่งไม่ใช่เป็นคุณสมบัติที่ดีของนักกีฬา

มีมารยาทอีกประการหนึ่งที่ผู้เข้าแข่งขันไม่ควรจะละเลยคือ ในการส่งลูกเสียไปให้คู่แข่ง นักเบดมินตันใหม่ๆ มักถือว่าไม่จำเป็น และนิยมส่งลูกตลอดได้เน็ตไปให้คู่แข่งเสมอ ในการแข่งขันเบดมินตันต่างประเทศ เขาถือกันมากจะต้องส่งลูกเหนือเน็ตไปให้เสมอ การส่งลูกตลอดได้เน็ตไปให้คู่แข่งถือว่าขาดมารยาทอย่างรุนแรง ฉะนั้นก่อนการแข่งขันควรหัดเสียให้ชิน

เมื่อการแข่งขันเสร็จสิ้นลง ถ้าเราเป็นฝ่ายชนะ จะต้องรีบวิ่งเข้าไปจับมือคู่แข่งทันทีพร้อมแสดงความเสียใจและตรงกันข้าม ถ้าเราเป็นฝ่ายแพ้ ก็ไม่ควรลืมไปแสดงความยินดีกับผู้ชนะโดยทันทีเหมือนกัน

ซึ่งมารยาทเหล่านี้เชื่อได้ว่า ถ้านักกีฬาทั้งใหม่และเก่าพึงได้ปฏิบัติอยู่
เสมอย่อมจะแสดงถึงความเป็นนักกีฬาอย่างแท้จริง

ประโยชน์ของการเล่นเบดมินตัน

เบดมินตันเป็นกีฬาชนิดหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมการออกกำลังกายที่ดี เพราะสามารถเล่นได้ทุกวัย ทั้งในที่ร่มและที่แจ้ง ซึ่งเป็นกีฬาที่เล่นได้ไม่ยากเท่าใดนักและไม่ต้องใช้เนื้อที่มากเหมือนกีฬาประเภทอื่น ๆ ซึ่งประโยชน์ของเบดมินตันพอจะสรุปได้เป็นข้อใหญ่ ๆ ดังนี้

1. ทางด้านสังคม

- (1) เพื่อการพบปะสังสรรค์ในหมู่เพื่อน ๆ และบุคคลอื่น ๆ
- (2) เพื่อทำให้เกิดมนุษยสัมพันธ์
- (3) เพื่อให้รู้จักการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
- (4) เพื่อรู้จักการเสียสละ
- (5) เพื่อฝึกการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี เชื่อฟังกติกาและระเบียบต่าง ๆ

2. ทางด้านร่างกาย

- (1) เพื่อทำให้ร่างกายแข็งแรง
- (2) เพื่อฝึกทักษะไปสู่กีฬาประเภทอื่น ๆ
- (3) เพื่อส่งเสริมบุคลิกภาพให้ดีขึ้น
- (4) เพื่อฝึกความสัมพันธ์ระหว่างอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย
- (5) เพื่อทำให้ระบบต่าง ๆ ในร่างกายทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพดีขึ้น

3. ทางด้านจิตใจ

- (1) เพื่อให้มีทัศนคติที่ดีต่อกีฬา
- (2) เพื่อทำให้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย
- (3) เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องว่าเล่นกีฬานั้น เพื่อความแข็งแรงของร่างกาย ไม่ได้มุ่งหวังการชนะเสมอไป

- (4) เพื่อเป็นการผ่อนคลายความตึงเครียด
- (5) เพื่อเป็นการฝึกจิตใจไม่ให้เฮอร์คิวเบียบคู่ต่อสู้ โดยอาศัยมารยาทในการเล่นเบดมินตัน

ทางด้านอารมณ์

- (1) เพื่อทำให้อารมณ์แจ่มใส
- (2) เพื่อฝึกการควบคุมอารมณ์ในขณะแข่งขัน
- (3) เพื่อฝึกให้เป็นคนที่มีอารมณ์มั่นคงและมีความอดทน

คุณสมบัติของผู้เล่นเบดมินตัน

ผู้เล่นเบดมินตันที่ดีนั้นควรจะประกอบด้วยคุณสมบัติหลายประการ โดยเฉพาะความว่องไว ความอ่อนตัว และความแข็งแรง ซึ่งจะนับเป็นคุณสมบัติอันดีเลิศในการเล่นเบดมินตัน ผู้เล่นจะต้องใช้ความเร็วประกอบกับสายตา ตลอดทั้งใช้ไหวพริบควบคู่กันไป นอกจากนี้ยังต้องมีการเคลื่อนไหวของอวัยวะทางด้านกลไกได้ดีพร้อมทั้งสภาพทางจิตใจที่มั่นคงประกอบกันไป ซึ่งพอจะสรุปเป็นข้อใหญ่ๆ ได้ดังนี้:-

ทางด้านร่างกาย ควรจะประกอบด้วยลักษณะสำคัญ ๆ ดังนี้

- (1) รูปร่างของผู้เล่น ควรมีรูปร่างค่อนข้างสูง สันทัด และมีความว่องไวของการเคลื่อนไหวที่ มีสายตาดี
- (2) ความเร็ว (Speed) นักเบดที่ดีควรมีความเร็วเป็นพิเศษ ไม่อืดอาด หรือเชื่องช้า
- (3) ความอ่อนตัว (Flexibility) ผู้เล่นต้องฝึกความอ่อนตัวอยู่เสมอ ๆ เพื่อความคล่องแคล่วในการเล่น
- (4) ความแข็งแรง (Strength) ความแข็งแรงเป็นปัจจัยสำคัญ สำหรับการเล่นกีฬา ต้องฝึกฝนอยู่เสมอ โดยเฉพาะกล้ามเนื้อขา ไหล่และท้อง
- (5) ความอดทน (Endurance) กีฬาประเภทนี้ต้องใช้กล้ามเนื้อเป็นหลัก ต้องมีความอดทน การฝึกอย่างสม่ำเสมอจะทำให้ร่างกายมีความอดทนได้นาน
- (6) ความสัมพันธ์ระหว่างกล้ามเนื้อและประสาท หรือคุณสมบัติในการทำงานของกลไกของกล้ามเนื้อ (Motion Capacity) หมายถึงความสามารถในการสั่งงานของประสาทกับกล้ามเนื้อ ว่าทำได้ทันหรือรวดเร็วมากเท่าใด
- (7) ความฉลาดไหวพริบ การเล่นเบดมินตัน ผู้ใดหรือฝ่ายใดมีความชำนาญหรือมีไหวพริบดีย่อมมีโอกาสทำแต้มได้มากดังนั้นความฉลาดและไหวพริบต่างๆ ซึ่งสอนกันไม่ได้ควรมีการฝึกเอาไว้ สามารถทำได้โดยการเล่นให้สม่ำเสมอ หรือปฏิบัติบ่อยๆ นั้นเอง

ทางด้านกลไก (Motor Ability) ความสามารถทางด้านกลไก การเคลื่อนไหว และความสัมพันธ์ของประสาทกับกล้ามเนื้อสำคัญมากในการเล่นกีฬาทุกชนิดโดยเฉพาะเบดมินตัน และได้มีการค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องของด้านกลไกมากมาย ดังจะยกตัวอย่าง ในปี ค.ศ. 1964 เกรทตีได้ค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องการเคลื่อนไหวทางกลไกต่างๆ ของร่างกายในการเคลื่อนไหวซึ่งคนสมัยนั้นยังไม่เข้าใจในประโยชน์ของกลไกต่างๆ ในการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อ และการทำงานของประสาท พฤติกรรมต่างๆ ของการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อ การทำงานของประสาทจะเห็นได้จากการหมุน การเคลื่อนที่ของข้อต่อ และกล้ามเนื้อ ส่วนต่างๆ ของร่างกาย ซึ่งมีความสำคัญมากในการเล่นเบดมินตัน

ผู้ที่ชำนาญมีความสามารถในการเคลื่อนไหวทางกลไกดี และมีความแข็งแรงพอมือสามารถที่จะฝึกการเล่นเบดมินตันได้ และผู้ที่เล่นเบดมินตันได้ดีต้องมีประสบการณ์ในการแข่งขันได้เรียนรู้วิธีการเล่นต่างๆ และทำการปรับปรุงแก้ไขตัวเองให้มีทักษะดีขึ้น

คนเราทุกคนมีความแตกต่างกัน แต่ก็สามารถจะฝึกฝนให้มีความชำนาญในการเล่นได้ดี โดยอาศัยส่วนประกอบระหว่างร่างกายและกลไกกลเม็ดต่างๆ ค่ะ ทั้งอวัยวะทุกส่วน ถ้าหากว่าสามารถฝึกสิ่งเหล่านี้ได้จนชำนาญแล้วก็สามารถเล่นได้ดี

นอกจากนี้เกรทตียังเชื่อว่า บุคคลที่เล่นได้ด้วยตัวเองไม่จำเป็นที่จะเป็นการเสริมหรือการตีโต้ก็ตาม ต้องฝึกฝนบ่อยๆ โดยอาศัยทักษะที่กล่าวมาแล้วข้างต้น มาใช้จนมีความชำนาญเป็นอย่างดีแล้ว ย่อมจะทำให้การแข่งขันมีชัยชนะโดยง่ายตามความประสงค์ที่ได้วางไว้

จากตัวอย่างข้างบนนี้ เป็นบุคคลหนึ่งซึ่งมองเห็นความสำคัญทางด้านกลไก และได้พยายามค้นคว้าหาความจริงมาใช้โดยอาศัยหลักต่างๆ มาประกอบให้เห็นถึงความสำคัญทางด้านกลไกกับการเล่นเบดมินตัน

ทางด้านจิตใจ จะต้องประกอบไปด้วยลักษณะที่สำคัญๆ ดังต่อไปนี้ :-

1. ต้องมีความอดทน ในด้านการพัฒนาทางการเล่น ในเรื่องของทักษะ ตลอดจนการเคลื่อนไหวอย่างช้าๆ ในกรณีนี้จำเป็นต้องมีการฝึกการเคลื่อนไหวต่อเนื่องกันอย่างรวดเร็วเสียก่อนแล้วจึงฝึกให้มีความเร็วต่อเนื่องกันไปเรื่อย ๆ

2. ต้องมีความรู้ความเข้าใจในความสามารถของตน และต้องยอมรับในสิ่งที่ตนได้กระทำไปแล้ว

3. มีความพยายามในการฝึก การเล่น และศึกษาหาความรู้ใหม่ๆ ใ้ตัวเสมอ
4. มีความสามารถในการเข้าร่วมเล่นทีม และประเภทบุคคลได้ดี
5. มีความเข้าใจเรื่องการแข่งขัน การเล่น กฎ กติกา และระเบียบ ตลอดจนการ
ได้เปรียบและเสียเปรียบเป็นอย่างดี
6. สามารถควบคุมอารมณ์ และการแสดงออกในสิ่งต่าง ๆ ได้ดีเมื่อขณะทำการ
แข่งขัน

สนามและอุปกรณ์

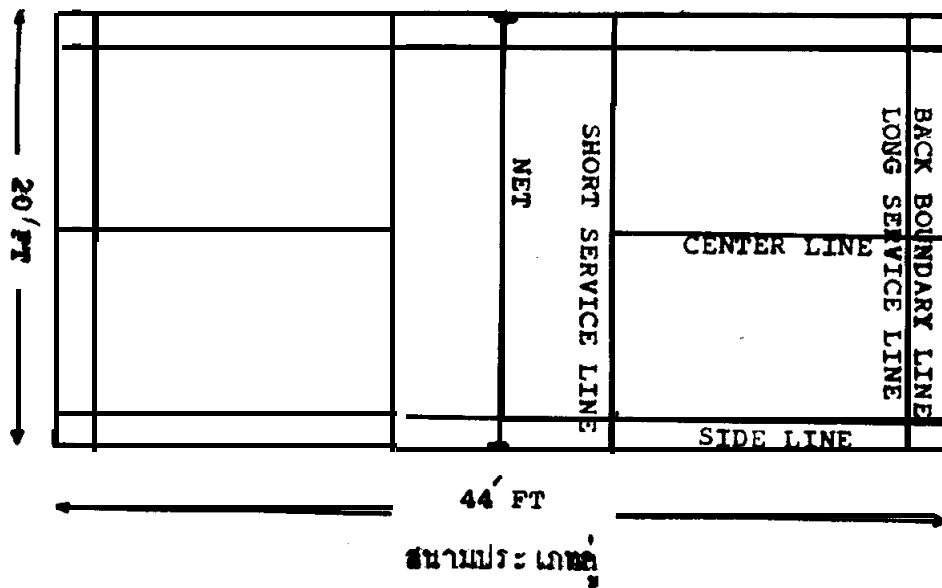
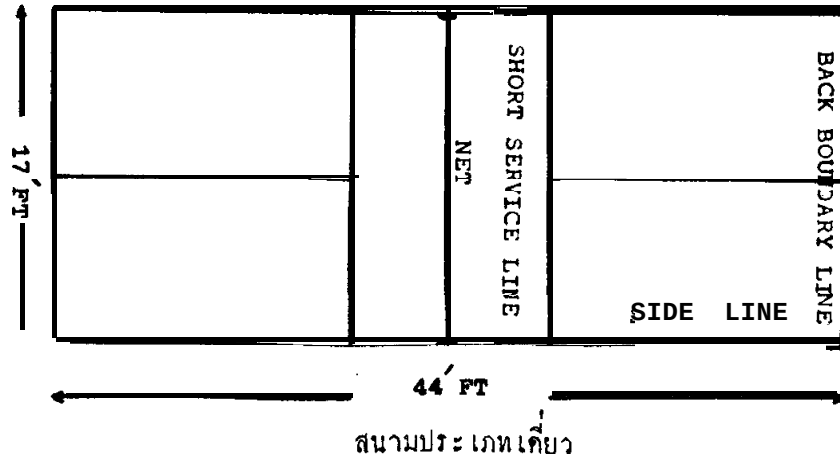
สนาม (Court)

สนามเบดมินตันมีลักษณะเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า มีอยู่ 2 ประเภทคือ

1. ประเภทคู่ ต้องทำแบบประเภท ก. (เว้นแต่กรณีที่ได้กล่าวไว้ในวรรค ข. ของกติกา นี้) ซึ่งมีความกว้างยาวตามที่กำหนดไว้ในแบบนั้น และต้องทาเส้นด้วยสีดำหรือสีขาว หรือสีอื่น ๆ ที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจนและง่าย ให้มีความกว้างของเส้นขนาด $1\frac{1}{2}$ นิ้วฟุต (0.038 เมตร)

ในการทำเส้นสนาม ส่วนกว้าง $1\frac{1}{2}$ นิ้วฟุต (0.038 เมตร) ของเส้นกลาง (Center Lines) ทั้ง 2 เส้น จะแบ่งสนามออกเป็น 2 ข้างเท่า ๆ กัน ส่วนหนึ่งอยู่ในสนามส่งด้านขวา (Right Service Court) อีกส่วนหนึ่งอยู่ในสนามส่งด้านซ้าย (Left Service Court) ส่วนกว้าง ($1\frac{1}{2}$ นิ้วฟุต หรือ 0.038 เมตร) ของเส้นส่งลูกสั้น (Short Service Lines) และเส้นส่งลูกยาว (Long Service Lines) จะต้องรวมอยู่ในความยาว 13 ฟุต (3.96 เมตร) ของสนามส่งลูกและเส้นกว้าง ($1\frac{1}{2}$ นิ้วฟุต หรือ 0.038 เมตร) ของเส้นต่าง ๆ (Side lines, Back Boundary Lines) จะต้องรวมอยู่ในความกว้างยาวของสนามที่กำหนดให้

2. ประเภทเดี่ยว ในที่ ๆ ไม่สามารถสร้างสนามประเภทคู่ได้อาจเนื่องมาจากมีสิ่งกีดขวางหรือมีเนื้อที่ไม่เพียงพอ ก็อาจทำสนามประเภทเดี่ยวได้ โดยทำตามแบบ ข. เส้นหลัง (Back Boundary Lines) ก็กลายเป็นเส้นส่งลูกยาว (Long Service Lines) ไปด้วยและเสาหรือวัสดุอื่น ๆ ที่ใช้แทนเสาดังกล่าวไว้ในกติกาข้อ 2 จะต้องอยู่ที่เส้นเขตด้านข้าง (Side Lines)

เสา (Posts)

เสาเบดมินตัน จะต้องมีความสูง 5 ฟุต 1 นิ้ว (1.55 เมตร) จากพื้นของสนาม เสาจะต้องมีความมั่นคงพอที่จะรักษาดตาข่าย (Net) ดังกล่าวในกติกาข้อ 3 ให้ซึ่งตั้งอยู่ได้ และจะต้องตั้งอยู่ที่เส้นข้างเขตสนาม (Side Lines) ในกรณีที่ปฏิบัติดังกล่าวไม่ได้ จะต้องใช้วิธีหนึ่งแสดงให้เห็นว่าเส้นเขตข้าง (Side Lines) อยู่ใต้ตาข่าย (Net) ตรงจุดใดก็ได้ เช่น เสา ยาว ๆ หรือหาวัตถุอย่างหนึ่งกว้างไม่น้อยกว่า $1\frac{1}{2}$ นิ้วฟุต (0.038 เมตร) ไว้ที่เส้นเขตข้าง (Side Lines) ให้ตั้งขึ้นมา ที่ตาข่ายถ้าใช้วิธีนี้กับสนามเล่นประเภทคู่ เสายาว ๆ นี้ต้องปักที่ เส้นเขตข้าง (Side Lines) ของสนาม ส่วนสนามการเล่นประเภทเดี่ยว ก็ปักไว้ที่เส้นเขตข้าง ของสนามเหมือนกัน

ตาข่าย (Net)

ตาข่าย (Net) ต้องทำด้วยด้ายย้อมฟาดเส้นเล็ก มีตากว้างยาว $\frac{5}{8}$ นิ้วฟุต (0.016 ถึง .019 เมตร) ตาข่ายต้องซึ่งให้ตั้งจากเสาหนึ่งถึงเสาหนึ่ง ตาข่ายต้องกว้าง 2 ฟุต 6 นิ้วฟุต (0.76 เมตร) ส่วนบนของตาข่ายต้องห่างจากจุดกึ่งกลางสนาม 5 ฟุต (1.529 เมตร) และเสา ต้องอยู่ห่างจากพื้นสนาม 5 ฟุต 1 นิ้วฟุต (1.55 เมตร) ตอนบนของตาข่ายติดแถบสีขาว พับสองขนาดกว้าง 3 นิ้วฟุต (0.076 เมตร) มีเชือกหรือลวดร้อยกลางตลอดแถบผ้านี้และซึ่ง ตั้งได้ระดับกับหัวเสาทั้ง 2 ข้าง

ลูกขนไก่ (Shuttle)

ลูกขนไก่ต้องมีขนาดและน้ำหนักระหว่าง 73-85 เกรน (4.73-5.50 กรัม) และ ต้องมีขนไก่อะหว่าง 14-16 ขนปักอยู่หัวของไม้ก๊อก มีเส้นผ่าศูนย์กลางระหว่าง 1-2 นิ้วฟุต

(0.025-0.028 เมตร) ตั้งแต่ปลายสุดของขนไก่ถึงฐานไม้ก๊อกมีความยาวระหว่าง $2\frac{1}{2}$ - $2\frac{3}{4}$ นิ้วฟุต (0.065-0.070 เมตร) ขนไก่ต้องแผ่ที่ตอนปลายบานเป็นวงกลม มีศูนย์กลางระหว่าง $2\frac{1}{5}$ นิ้วฟุต ถึง $2\frac{1}{2}$ นิ้วฟุต (0.045-0.064 เมตร) มีด้ายหรือสิ่งอื่น ๆ ที่เหมาะสมผูกมัดให้แน่น

ในกรณีที่มิภาวะของบรรยากาศสูงจากน้ำทะเลหรือดินฟ้าอากาศของสถานที่นั้น ทำให้ขนไก่มาตรฐานดังกล่าวไม่เหมาะสม การกำหนดลักษณะของลูกขนไก่ที่ได้กำหนดไว้ในกติกาอาจเปลี่ยนแปลงและแก้ไขได้ตามความเหมาะสมโดยได้รับความเห็นชอบจากองค์การของชาติที่เกี่ยวข้อง

ลูกขนไก่ที่เชื่อถือได้ว่าเป็นลูกที่มีความเร็วโดยถูกต้องนั้น ต่อเมื่อผู้เล่นที่มีกำลังปกติตีลูก Under hand stroke จากจุดที่อยู่บนเส้นเขตหลังของด้านหนึ่ง (Back Boundary Lines) ตั้งเป็นมุมขึ้น และให้ขนานกับเส้นข้าง (Side Line) ลูกนั้นต้องตกระหว่างเขตหลังอีกด้านหนึ่งเข้ามาไม่ต่ำกว่า 2 ฟุต (0.30 เมตร) หรือไม่ต่ำกว่า 2 ฟุต 6 นิ้ว (0.76 เมตร)

ไม้แร็กเกต (Racket)

ไม้แร็กเกต (Racket) มีหลายประเภท เช่น ไม้ล้วน ๆ ไม้ผสมโลหะและโลหะล้วน ๆ มีขนาดและน้ำหนักไม่เท่ากันแล้วแต่ความเหมาะสมของแต่ละบุคคล ไม้แร็กเกตที่ดีต้องขึงตึง (อาจใช้เอ็นหรือในลอน) ไม้ไม่บิดเบี้ยว เมื่อเอามือกดเอ็นไม่หย่อนหรือในการตรวจสอบดูว่า เอ็นขึงตึงหรือไม่ ให้ลองเอานิ้วดีดฟังเสียงหรือเอาเล็บกรีดฟังเสียงก็ได้

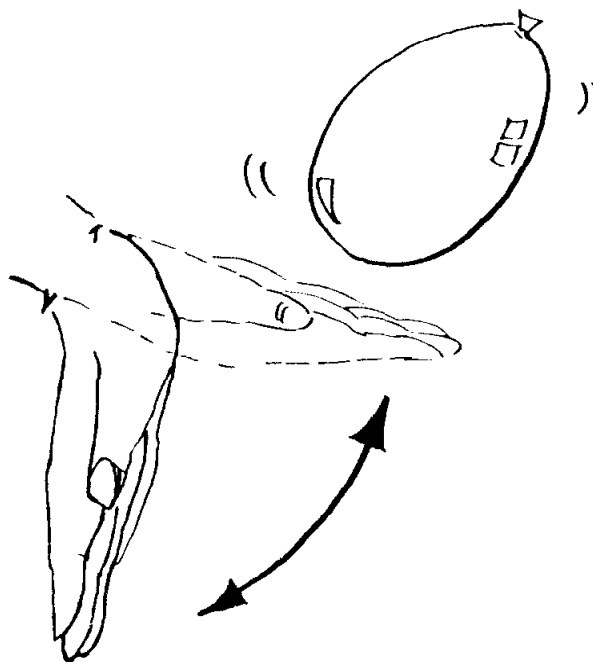
การรักษาเก็บไม้แร็กเกต (Racket) ควรมีถุงและมี Press ครอบเพื่อกันไม่ให้ไม้แร็กเกต (Racket) บิดเบี้ยวและเมื่อเอ็นขาดก็ต้องขึงใหม่หรือไม้ก็ตัดเอ็นทิ้งทั้งหมดเพื่อกันไม่ให้เอ็นที่เหลือดึงไม้บิดเบี้ยว เพราะเมื่อเอ็นขาดแรงดึงของเอ็นจะไม่เท่ากัน การเก็บไม้ไม่ควรเก็บไว้ในที่ ๆ มีแดดส่องมาก ๆ หรือในที่ ๆ ร้อนจัด เพราะจะทำให้ไม้เสียรูปทรง

ทักษะเบื้องต้น (Basic Skills)

ในการเล่นกีฬาเกือบทุกชนิดทักษะเบื้องต้น (Basic skills) นั้นสำคัญมากเพราะเป็นองค์ประกอบแรกเริ่มของการเล่นกีฬา ซึ่งสามารถที่จะทำให้ผู้เล่นได้เล่นอย่างถูกวิธีและมีความสุขสนุกสนานในเกมนั้น ๆ แบดมินตัน (Badminton) ก็เป็นอีกประเภทหนึ่งที่ต้องมีการฝึกทักษะเบื้องต้นเสียก่อน ซึ่งการฝึกนั้นควรกระทำดังต่อไปนี้

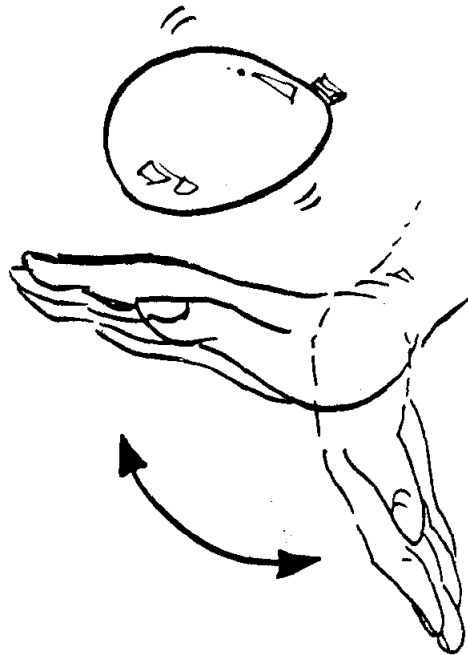
๑. ฝึกการใช้ข้อมือ - ในการฝึกการใช้ข้อมือนั้นเพื่อการตีจะได้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น เพราะแบดมินตันใช้ข้อมือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ เราทำการฝึกได้ 2 อย่าง

๑.๑ ฝึกข้อมือเพื่อการตีตีหน้ามือ (Fore Hand) ในการฝึกการใช้ข้อมือเพื่อตีลูกหน้ามือ โดยการแบมือออก (หงายมือขึ้น) ใช้ลูกโป่งหรือลูกบอลวางไว้บนมือ แล้วตีลูกโป่งหรือลูกบอลขึ้นข้างบนพอลูกโป่งหรือลูกบอลตกลงมาก็ตีขึ้นไปอีกโดยการใช้ข้อมือบังคับ พยายามให้ลูกโป่งหรือลูกบอลให้อยู่ในแนวหรือระดับที่เราต้องการให้นานที่สุด กระทำติดต่อกันไปเรื่อย ๆ (ดังรูป)

การฝึกการใช้ข้อมือตีลูกหน้ามือ (Fore Hand)

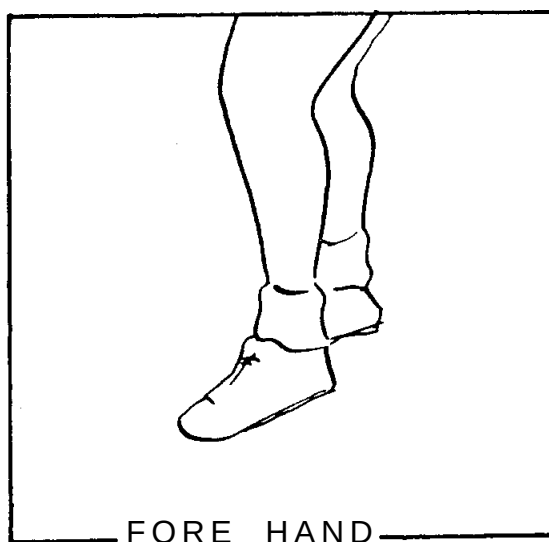
1.2 การฝึกการใช้ข้อมือเพื่อตีลูกหลังมือ (Back Hand) การฝึกก็เช่นเดียวกับการฝึกตีลูกหน้ามือ แต่จะให้ใช้ตรงข้ามคือแทนที่จะหงายมือขึ้นให้ใช้หลังมือขึ้นข้างบนแล้วใช้ลูกโป่งหรือลูกบอลวางไว้บนหลังมือ ใช้หลังมือตบลูกโป่งหรือลูกบอลให้กระดอนขึ้นไป พอตกลงมาก็ตบขึ้นไปอีกทำไปเรื่อย ๆ (ดังรูป)

- การฝึกการใช้ข้อมือตีลูกหลังมือ (Back Hand)

2. การยืนตีลูก - การยืนตีถือว่าเป็นทักษะอันแรกก็ว่าได้ เพราะการยืนสามารถบ่งบอกได้ว่าบุคคลนั้นมีความสามารถในการเล่นมากน้อยเท่าใด การยืนในการเล่นกีฬาเกือบทุกชนิด มักยืนในลักษณะเท้าเป็น เท้าเป็นนั้นยืนแล้วสามารถเคลื่อนไหว ได้สะดวก ไม่ติดขัด (เท้าตายนั้นยืนเต็มฝ่าเท้าทั้งสองข้าง) ดังนั้นการยืนควรให้ปลายเท้ามากที่สุดเพราะสามารถเคลื่อนที่ได้ง่าย

2.1 การยืนตีลูกหน้ามือ (Fore Hands) ถ้าหากใช้มือขวาจับไม้ควรก้าวเท้าซ้ายเฉียงไปทางด้านซ้ายมือเล็กน้อย ไปทางด้านหน้า น้ำหนักตัวควรพอดีเท้าทั้งสองข้าง ย่อเข่าลงเล็กน้อย โดดไปข้างหน้าพอประมาณ ไม่ต้องเกร็งตัวยืนตามสบาย (ดังรูป)

การยืนตีลูกหน้ามือ (Fore Hand)

2.2 การยืนตีลูกหลังมือ (Back Hand) ถ้าหากใช้มือขวาจับไม้ ให้ก้าวเท้าขวาไปข้างหน้า เหยียดไปทางด้านซ้ายมือเล็กน้อย ย่อเท้าทั้งสองลงยืนด้วยปลายเท้า น้ำหนักตัวตกอยู่บนเท้าทั้งสองข้าง ลำตัวไล่ไปทางข้างหน้าเล็กน้อยตามสบาย (ดังรูป)

การยืนตีลูกหลังมือ (Back Hand)

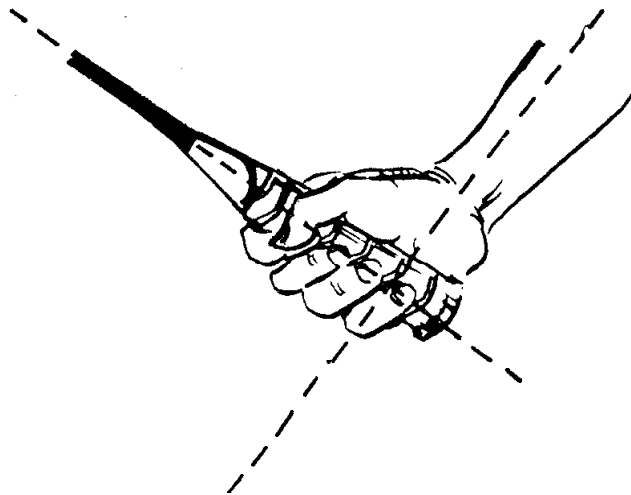
หมายเหตุ สำหรับบุคคลที่ถนัดซ้ายให้ปฏิบัติในทางด้านตรงข้ามเสมอ

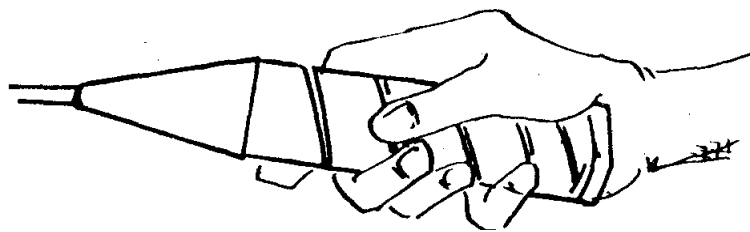
3. การเคลื่อนเท้า (Foot Work) การเคลื่อนเท้าที่เรียกกันว่าฟุตเวิร์ค (Foot Work) นั้น มีลักษณะคล้ายๆ การสไลด์ (Slide) คืออาศัยการลากเท้าตามโดยมีเท้าใดเท้าหนึ่งนำหน้า ในการเคลื่อนนี้อาศัยปลายเท้าเป็นหลัก ไม่ว่าจะไปทางด้านหน้า หลังหรือด้านข้าง

ก็ตาม บุคคลที่จะมีฟุตเวิร์ค (Foot Work) ดีต้องมีกำลังของเท้าหรือขาดี ถึงการฝึกฟุตเวิร์ค (Foot Work) นี้ไม่ยากแต่ก็ต้องพยายามกระทำจนติดนิสัย เพราะมีบางคนเล่นแบดมินตัน ไม่ใคร่ดีเนื่องจากฟุตเวิร์ค (Foot Work) ไม่มีประสิทธิภาพหนึ่งยกตัวอย่าง เช่น การถูกคู่แข่งตีโยนหรือหยอด ถ้ามีการฝึกฟุตเวิร์ค (Foot Work) เป็นอย่างดีจะสามารถเคลื่อนตัวไปในทิศทางนั้น ๆ ได้ทันเสมอ ซึ่งจะเห็นบางคนเคลื่อนไปไม่ทันเนื่องจากฟุตเวิร์ค (Foot Work) ไม่ดีนั่นเอง

4. การจับไม้ (Holding) การจับไม้แบดมินตันมีความสำคัญมากไม่น้อยกว่าการยืน เพราะการบังคับไม้จะดีหรือไม่ดี ขึ้นอยู่กับการจับ การจับนั้นเราแบ่งออกได้ 2 ลักษณะดังนี้

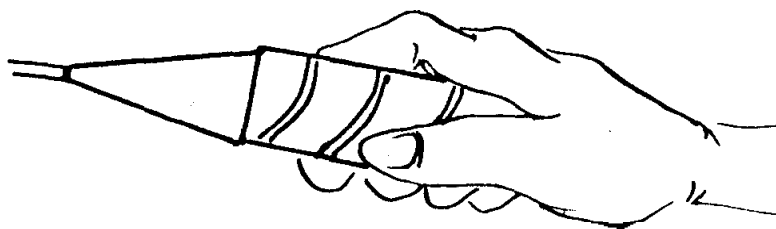
4.1 การจับดีลูกหน้ามือ “โฟร์แฮนด์” (Fore Hand) ในการจับแบบนี้ให้จับเต็มมือ โดยกำมือให้นิ้วทั้งห้าอยู่รอบด้ามไม้ ให้สันของมืออยู่สุดด้ามของไม้พอดี ซึ่งมีการจับเหมือนจับมีดอโต้ สันของไม้ต้องตั้งฉากกับพื้น และเป็นแนวเดียวกับสันมือและแขนจับตามสบายไม่ต้องเกร็งไม่ว่าจะตีหน้ามือแนวใด สันไม้แบดมินตัน, สันมือและแขนต้องอยู่ในแนวเดียวกันเสมอ ในท่าเตรียมการจับไม้ต้องเป็นมุมฉากกับแขนหรือเกือบได้ฉาก(ดังรูป)

การจับไม้รูปการตีลูกหน้ามือ

4.2 การจับตีลูกหลังมือ (Back Hand) ในการจับไม้ตีลูกหลังมือมีลักษณะเดียวกับการจับตีลูกหน้ามือ แต่ทว่าแทนที่จะให้หัวแม่มือกำรอบไม้กลับตัวหัวแม่มือไปบนด้ามไม้แนบไปกับด้ามไม้ (ดังรูป)

- การจับไม้รูปการตีหลังมือ -

5. การตีลูก (Stroke)

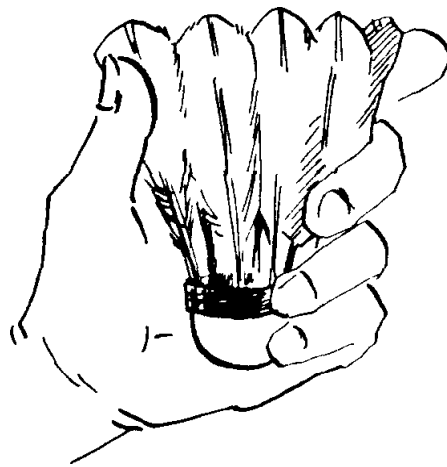
การตีลูกถือเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดของการเล่นแบดมินตัน เพราะจะเป็นการแสดงออกถึงความสามารถในการเล่นและการฝึกฝนว่าผู้นั้นได้มีทักษะเป็นอย่างไรและมีประสบการณ์เท่าใด ในการตีนั้นแบ่งออกได้เป็นหลายประเภทดังนี้ คือ

1. การเสิร์ฟ (Service)
2. การตีลูกหน้ามือ (Fore Hand)

3. การตีลูกหลังมือ (Back Hand)
4. การหยอด (Drop)
5. การตบ (Over Head)

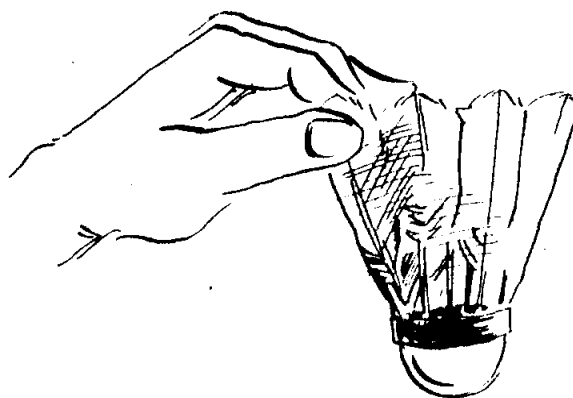
การเสิร์ฟ (Service) ในการเสิร์ฟเป็นการเริ่มต้นของการเล่นทุกประเภทไม่ว่าจะเป็นประเภทเดี่ยว, ประเภทคู่หรือผสมก็ตาม

ในการจับลูกขนไก่ขณะเมื่อทำการเสิร์ฟนั้นมี 2 แบบ โดยการจับแบบทำมือเป็นรูปถ้วยแล้วใช้นิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้หนีบลูกขนไก่ไว้ (ดังรูป)

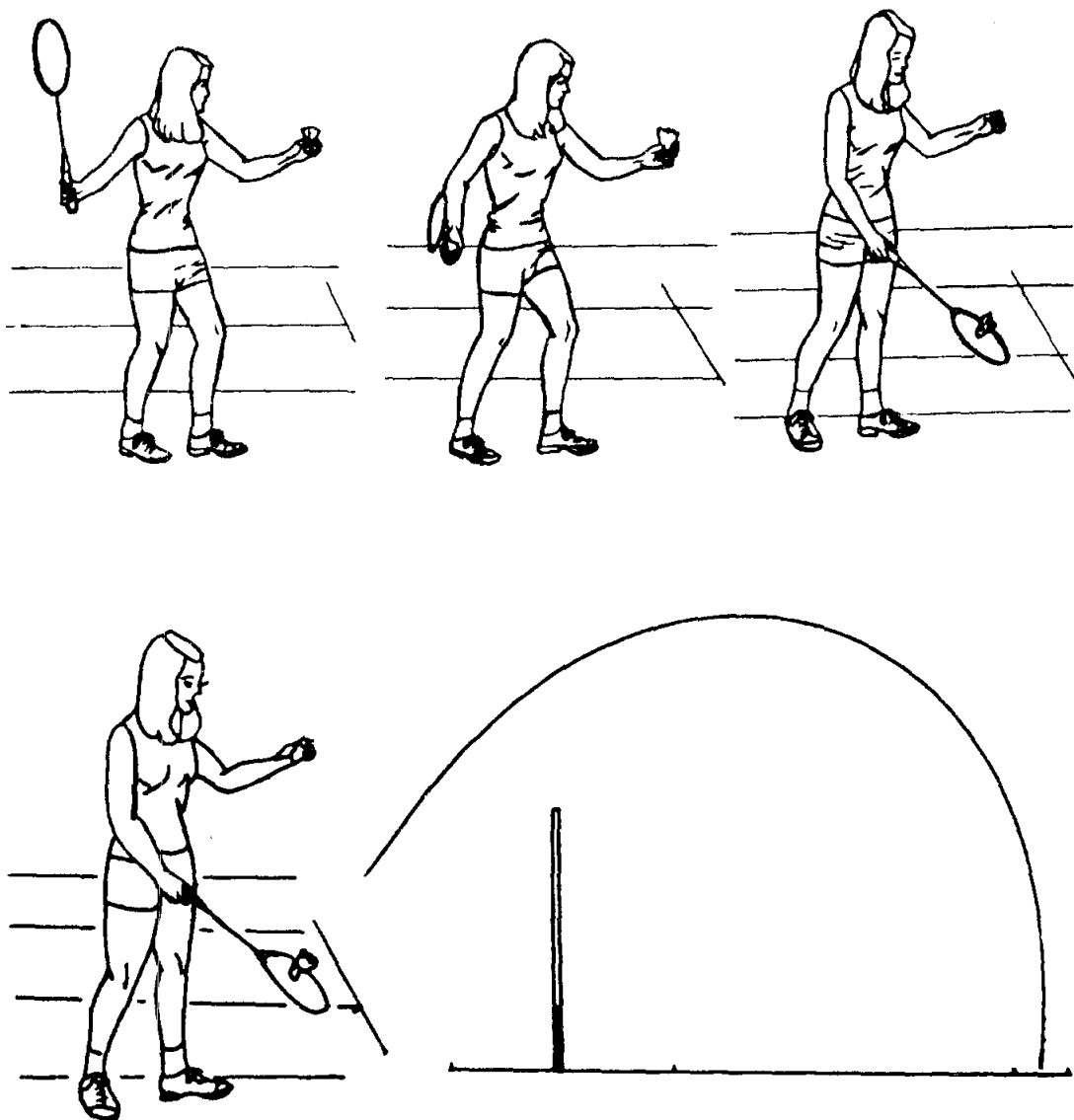
การจับโดยใช้ท่าเป็นรูปถ้วย

อีกแบบหนึ่งโดยการใช้นิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้จับลูก แต่วิธีนี้มักทำให้ชนไก่เสียได้ง่าย (ดังรูป)

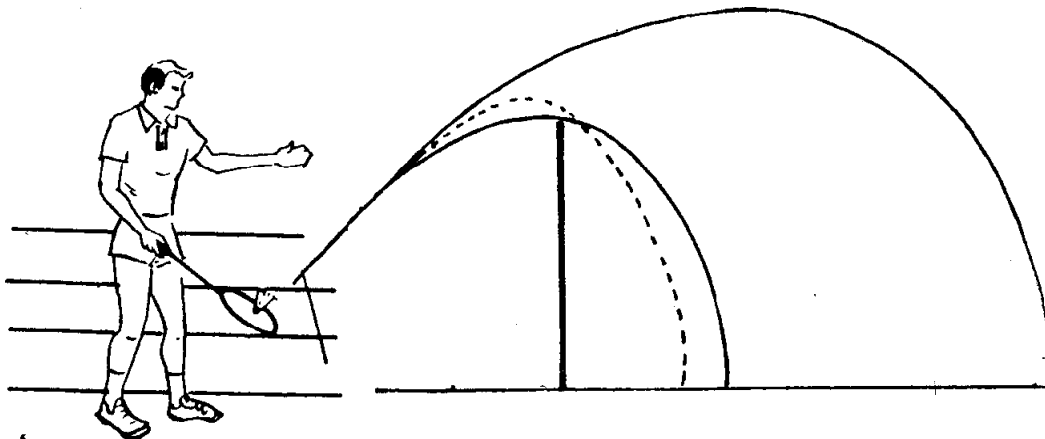
- การจับโดยใช้นิ้วชี้และหัวแม่มือ -

ลักษณะของการเสริฟนั้นถ้าใช้มือขวาจับไม้ ให้ก้าวเท้าซ้ายไปทางด้านหน้าประมาณครึ่งก้าว จะก้าวไปทางซ้ายหรือทางขวาก็ขึ้นอยู่กับคอร์ด (Court) ที่ยืน น้ำหนักตัวอยู่ที่เท้าหลังปล่อยลูกลงระหว่างเท้าทั้งสองข้างออกไปทางด้านขวามือ วาดไม้ไปด้านล่าง ใช้แขนเล็กน้อยจากนั้นใช้ข้อมือดัดตีลูกขึ้นมาโดยให้หน้าของแร็กเกตกระทบกับลูกชนไก่ต่ำกว่าระดับเอว (การเสริฟลูกสูงกว่าเอวผิดกติกา) ในการเล่นประเภทเดี่ยว การเสริฟมักจะให้โด่งไปทางด้านหลัง ถ้าหากสามารถเสริฟไปตกบริเวณเส้นหลังได้มากเท่าใดยิ่งดี (ดังรูป)

การตีเฟรพประเภทเดียว -

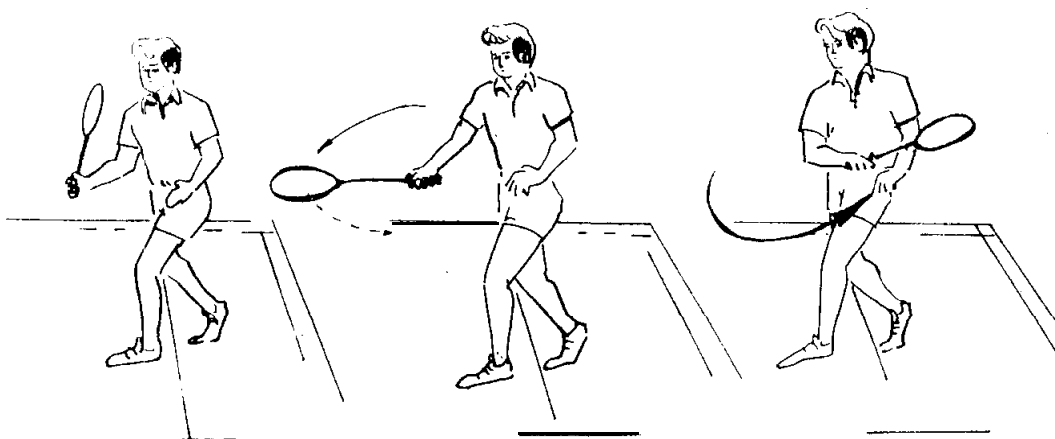
ส่วนในการเสิร์ฟประเภทคูหรือคู่ผสม อาจจะเสิร์ฟให้โค้งไปทางด้านหลังก็ได้
· แต่โดยมากนิยมเสิร์ฟเจียดเน็ต (Net) ไปตกใกล้เส้นแดนหน้า (บริเวณเส้นเสิร์ฟลูกสั้น)
มากกว่า (ดังรูป)

- การเสิร์ฟประเภทคู -

การตีลูกหน้ามือ (Fore Hand) การตีลูกหน้ามือเป็นลูกที่ใช้ตีเป็นส่วนมากของการเล่นไม่ว่าจะเป็นลูกสั้นหรือลูกยาว บางครั้งลูกหน้ามือใช้ทำแต้มได้เหมือนกัน ดังนั้นในการเล่นแบดมินตันควรมีการฝึกซ้อมการตีลูกหน้ามือให้ชำนาญที่สุด หลักของการตีมีดังนี้

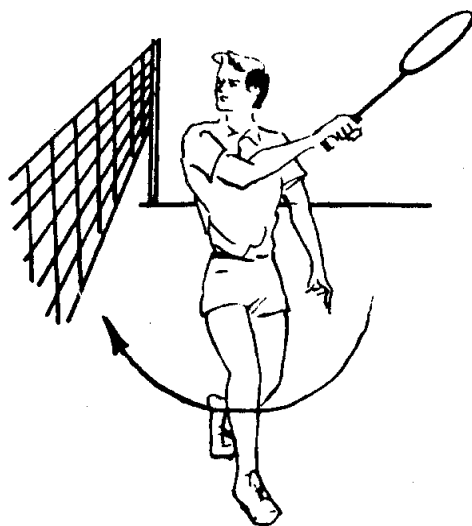
ลูกหน้ามือมีลักษณะที่พุ่งมาทางด้านขวามือเสมอ (ยกเว้นคนถนัดมือซ้าย) ลูกหน้ามือจะไปทางซ้าย) ของผู้รับ ๗ ต้องเคลื่อนที่ก่อนที่จะลูกจะเลยลำตัวไป ก่อนการจะเคลื่อนที่ได้ดีต้องไม่ยืนเท้าตาย คือมี Foot Work เมื่อเคลื่อนไปได้แล้วสายตามองดูลูกชนไก่ เอียงข้างซ้ายเข้าหาลูก ซึ่งตอนนี้น้ำหนักตัวจะตกที่เท้าซ้าย เงื่อไม้พร้อมทั้งเหวี่ยงไปทางด้านหลัง เมื่อลูกตกมาในระยะไม่ให้ตีโดยใช้ข้อมือบังคับหน้าไม้ ขณะเมื่อไม้กระทบลูกชนไก่น้ำหนักเริ่มถ่ายมายังเท้าขวา ดึงข้อมือตามลูกไปด้วย (ดังรูป)

➤ การตีลูกหน้ามือ (Fore Hand)

การตีลูกหลังมือ (Back Hand) การตีลูกหลังมือนับว่าเป็นลูกที่ตียากที่สุด นอก
จากเป็นลูกที่ไม่สามารถทำแต้มได้แล้วยังอาจทำให้เสียแต้มอีกด้วยการเล่นแบบมินตัน ผู้เล่น
ที่ฉลาดมักพยายามส่งลูกไปด้านหลังมือ (Back hand) ของคู่ต่อสู้ให้มากเพราะมีโอกาส
เอาชนะได้เสมอจากความลำบากในการรับ ดังนั้นลูกตีหลังมือซึ่งเป็นลูกที่ดีเพื่อแก้ถนัด-
การณ์ในบางโอกาสเท่านั้น หลักการตีมีดังนี้

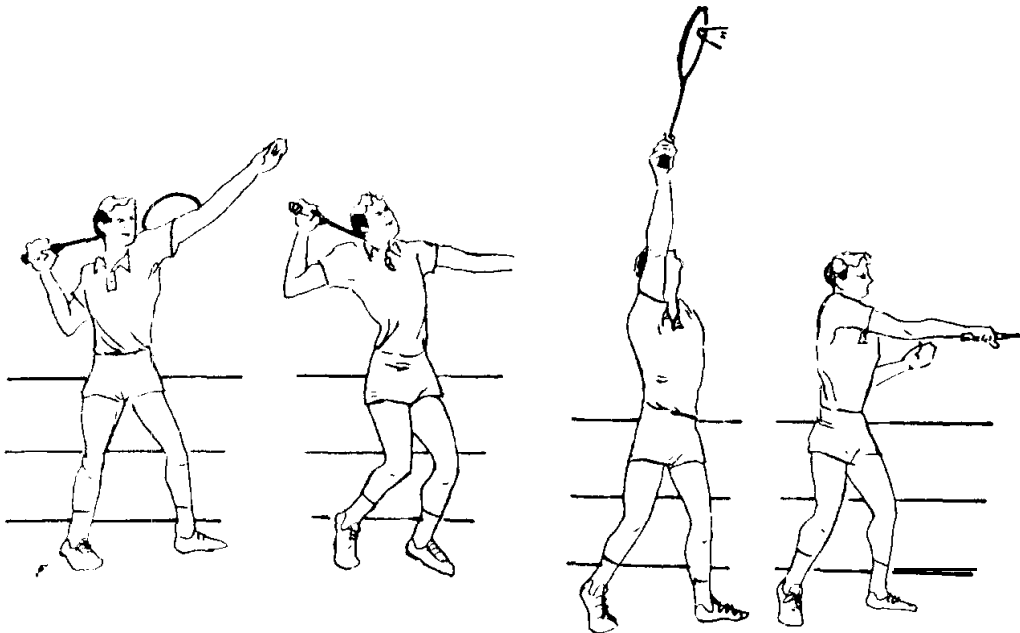
การตีลูกหลังมือโดยปรกติลูกจะพุ่งมาทางด้านซ้ายมือเสมอ (หากคนถนัดมือซ้าย
ลูกจะพุ่งมาทางด้านขวามือ) ต้องเคลื่อนตัวก่อนเสมออย่าให้ลูกผ่านลำตัวไป ตามองดู
ลูกเสมอก้าวเท้าขวาเฉียงไปทางด้านหน้าของเท้าซ้าย หันด้านขวาเข้าหาลูก น้ำหนักของ
ลำตัวจะอยู่บนเท้าซ้าย พร้อมทั้งเหวี่ยงไม้ไปทางด้านซ้ายมือ เมื่อลูกตกมาได้ระยะแล้ว
เหวี่ยงไม้ตีลูกมาทางด้านขวามือ ซึ่งน้ำหนักของลำตัวจะถ่ายมายังเท้าขวาแขนตึงตัวข้อมือ
ตามลูกไปด้วย (ดังรูป)

การตีลูกหลังมือ (Back Hand)

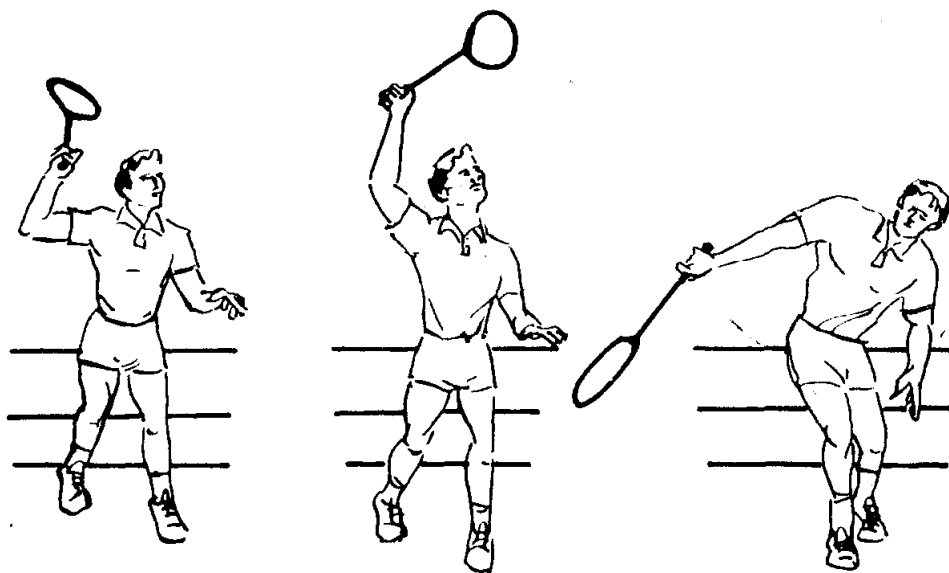
การตีลูกตบ (Over Head) ในการเล่นแบดมินตัน ทักษะที่สำคัญที่สุดคือการตบ เพราะการตบนั้นเป็นการทำแต้มได้มากที่สุดของการเล่น ดังนั้นถ้าฝ่ายใด ในการเล่นมีความสามารถในการตบได้ดีย่อมมีโอกาสที่จะได้ชัยชนะมากในการฝึกทักษะของการตบ นั้น ต้องพยายามฝึกให้มากกว่าทักษะแบบอื่น ๆ ไม่ต้องกลัวว่าจะตบติดเน็ต (Net) หรือ ตบออก ซึ่งหลักของการตบมีดังนี้คือ

การจะตบได้ต่อเมื่อลูกขนไก่ นั้นถูกตีกลับมาหรือโยนกลับมาทางด้านหลัง ซึ่ง ลูกจะต้องอยู่เหนือศีรษะอาจเป็นทางด้านซ้ายหรือขวามือก็ได้ ในการตบนั้นสายตาต้องมองดู ลูกตลอดเวลา ขณะที่ลูกลอยมาเหนือศีรษะโด่งสูงสุดและกำลังจะตกลงมาให้เงื้อมมือไปทางด้านหลังลักษณะของลำตัวเอี้ยวไปทางด้านหลังเล็กน้อย ลักษณะของไม้ตั้งฉากกับแขน ศอกงอ แขนและลำตัวตามสบายไม่เกร็ง ขณะที่ลูกจะตกลงมาให้เหวี่ยงไม้ไปทางด้านบน ให้น้ำของไม้แบดมินตันสัมผัสลูกให้สูงที่สุดแขนตั้งเหยียดตรงเมื่อตีลูกแล้ว ให้ตัวข้อมือตบลูกไปด้วย (ดังรูป)

การตีลูกตบ (Over Head)

ในการตบบางครั้งลูกอาจจะมาทางด้านตรงข้ามกับมือที่จับไม้ก็ได้ ถ้ามีลักษณะ
 อย่างนี้ไม่ควรตีลูกหลังมือ (Back Hand) เพราะไม่ใช่ลูกทำแต้ม เราอาจจะตบโดยให้ไม้วน
 จากทางด้านขวามือผ่านมาทางซ้าย แล้วไปด้านหน้า ซึ่งเราเรียกกันว่า ลูกรอบศีรษะ
 (Round the Hand) (ดังรูป)

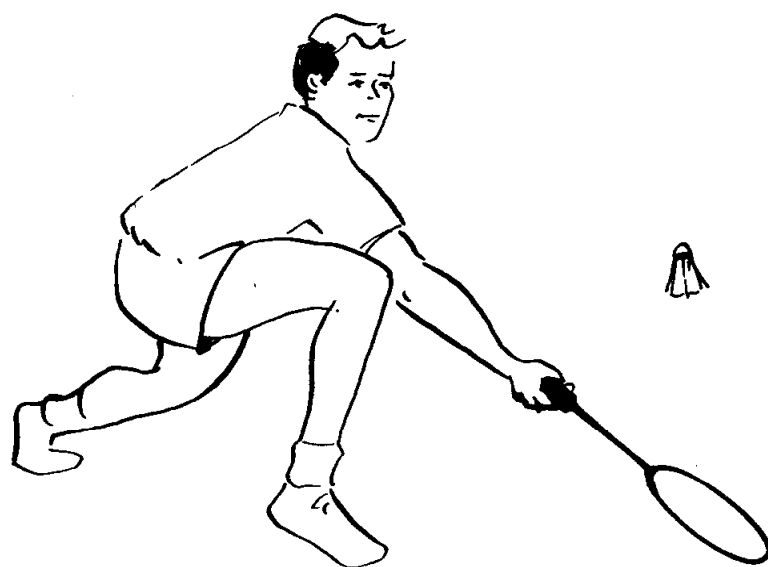

• การตีลูกตบ รอบศีรษะ • (Round the Head)

การจะตีลูกรอบศีรษะ (Round the Head) ได้ผู้ตีจะต้องมีความชำนาญมาก ในการบังคับหน้าไม้มากเพราะการบังคับหน้าไม้ได้ยอมทำให้สามารถตีไปทางด้านต่าง ๆ ที่เราต้องการได้.

ลูกหยอด (Drop shot) ลูกหยอดเป็นได้ทั้งลูกทำเต็มและแก้สถานการณ์สามารถตัดทอนกำลังของคู่ต่อสู้ได้มากโดยอาศัยการหยอดโยกไปซ้ายหรือขวาขึ้นอยู่กับทิศทางและโอกาส แต่ขณะเมื่อทำการหยอดนั้นไม่ควรรีบถอยหลังมาเร็วนักเพราะคู่ต่อสู้อาจหยอดกลับคืนมาได้ หลักของการเล่นลูกหยอดมีดังนี้

ขณะเมื่อจะทำการหยอดนั้นควรพิจารณาลักษณะของลูกที่มาเสียก่อนลูกหยอดที่ดีนั้น ต้องหยอดให้เจียดเน็ต (Net) มากที่สุด และพยายามหยอดขณะเมื่อลูกอยู่สูงสุดของเน็ต (Net) ในการหยอดมีทั้งหยอดด้วยหน้ามือและหลังมือ เคลื่อนตัวเข้าหาลูกโดยอาศัยการ (Foot Work) ถ้าเป็นหน้ามือคือทางหน้าหรือทางขวา จับไม้ลักษณะเดียวกับการตีหน้ามือ แขนตึงใช้การกวัดปลายไม้ไปที่ลูกด้วยข้อมือเบา ๆ ถ้าลูกมาทางด้านซ้ายมือเราอาจทำการหยอดโดยใช้หลังมือดังนั้นการจับไม้เช่นเดียวกับการตีลูกหลังมือ (Back Hand) เคลื่อนตัวเข้าหาลูกแขนตึงให้ข้อมือกวัดปลายไม้ขึ้นเบา ๆ (ดังรูป)

การเล่นลูกหยอดหน้ามือ

การเล่นลูกหยอดหลังมือ

ในการหยอดนั้นเราอาจทำการหยอดได้หลายทิศทาง อาจไปได้ทางตรงและ
ทางโค้ง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ โอกาสและทิศทางของฝ่ายตรงข้ามซึ่งบุคคลที่สามารถเล่นลูกหยอด
ได้ดีชำนาญแล้ว สามารถใช้ลูกหยอดเป็นลูกไม้หรือลูกเล่นได้เหมือนกัน

หลักสำคัญในการเล่นแบดมินตัน

ในการเล่นแบดมินตัน ทุกคนมีความสามารถในการเข้าร่วมเล่นได้ทั้งหญิงและชาย ทั้งนี้ต้องอาศัยการฝึกการเล่น ทักษะต่าง ๆ เมื่อสามารถทำการเล่นได้จะต้องมีหลักในการเล่นใช้ว่าฝึกทักษะดีเล่นได้ก็สามารถเข้าทำการแข่งขันได้ กีฬาทุกชนิดมีหลักในการเล่นเสมอ โดยเฉพาะการเล่นเป็นทีม การหาจุดอ่อนของคู่ต่อสู้ ในแบดมินตันนั้นมีหลักที่สำคัญ ๆ อยู่มากในการที่จะเล่นได้ดีและนักแบดมินตันทุกคนควรจะได้พิจารณาตามหลักต่อไปนี้

1. ในขณะเมื่อทำการแข่งขันผู้เล่นต้องพร้อมเสมอในการที่จะเคลื่อนที่ไปในทิศทางต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว
2. เมื่อได้ทำการตีแล้วให้เคลื่อนกลับมาในตำแหน่งเดิมให้ได้เร็วที่สุด
3. พยายามตีลูกชนไกให้เร็วและแรงที่สุดเมื่อได้โอกาส
4. พยายามตีหรือทำลายการตีได้มาของคู่ต่อสู้ หรือพยายามทำให้ลูกตกหลังพนักสนามของฝ่ายตรงข้าม ด้วยลูกที่จะสามารถทำแต้มได้ เช่น การตบ หยอด ฯลฯ ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และต้องระวังในเรื่องของกำลังด้วย
5. พยายามหาจุดอ่อนของคู่ต่อสู้ให้ได้ เช่น ฝ่ายตรงข้ามอ่อนในการตีลูกหลังมือ (Back Hand) ก็พยายามตีไปทางด้านนั้น ๆ ให้มาก จากนั้นอาจใช้การล่อหลอกโดยการใช้ลูกหยอด หรือการตีโยกไปในด้านตรงข้าม
6. พยายามใช้ลูกไม้ล่อหลอกคู่ต่อสู้ อย่าให้คู่ต่อสู้รู้ล่วงหน้าหรือคาดการณ์ล่วงหน้าได้ว่าเราจะตีไปทางไหน โดยการใช้น้ำไม้บังคับ ตีลูกตัดหยอด หรือตัดตบให้คู่ต่อสู้พะวงในการตั้งรับ
7. ในการเล่นลูกทุกครั้งต้องมีจุดหมาย และเข้าใจว่าจะตีลูกอะไร
8. ใช้หลักการตีโยก ซ้ายขวาและลูกสั้นลูกยาว เพื่อการทอนกำลังคู่ต่อสู้
9. ในการตีลูกโยกบางครั้งอาจตีซ้ำที่เดิมกันก็ได้ เป็นการตีหลอกเหมือนกัน
10. หาทางบังคับคู่ต่อสู้ให้ตีลูกโด่งมาหาเรา โดยการตบหรือหยอด
11. ในบางครั้งเราอาจจะเสียหลักในการเล่นควรหาทางตั้งหลักโดยการโยนลูกโด่งไปทางเส้นหลังของคู่ต่อสู้

12. พยายามเป็นฝ่ายรุกเสมอ โดยการตบ หยัดไม่ควรเป็นฝ่ายรับ
 13. ในการเล่นลูกหน้าเน็ต (Net) ไม่ควรเคลื่อนมาทางด้านหลังในทันทีทันใด เพราะฝ่ายตรงข้ามอาจหยัดกลับมา
 14. ในการตีลูกทุกครั้ง พยายามตีให้ห่างตัวคู่ต่อสู้หรือมิฉะนั้นก็ตีให้ถูกตัวคู่ต่อสู้
 15. ในการเล่นประเภทคู่ควรเสริฟให้ลูกตกใกล้เส้นลูกสั้นให้มากที่สุด หรือเจียดเน็ตได้ยิ่งดีแต่ในการเล่นประเภทเดี่ยวควรเสริฟให้โด่งไปทางด้านหลัง
-

ประเภทของการแข่งขันแบดมินตัน

การแข่งขันแบดมินตันมีมานานแล้วทั่วโลก มีการแข่งขันที่จัดอยู่ในความนิยมกันและชิงแชมป์ 3 ประเภท ด้วยกันและในปัจจุบันทำการแข่งขันกันเรื่อยมาดังนี้ คือ

1. การแข่งขันประเภทเดี่ยว (มีทั้งหญิงและชาย)
2. การแข่งขันประเภทคู่ (มีทั้งชายและหญิง)
3. การแข่งขันในประเภทผสม

การแข่งขันประเภทเดี่ยว (Single Play)

การแข่งขันประเภทเดียวนั้นเป็นการทดสอบผู้เล่นว่ามีสมรรถภาพ ความอดทน พลังจิตใจของการต่อสู้มากน้อยเท่าใด ผู้เล่นต้องมีความชำนาญ และความแม่นยำในการตีลูก การเล่นต้องอาศัยขั้นเชิงและไหวพริบปฏิภาณดี มีความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี โดยพยายามหาทางให้ตัวเองได้เปรียบเสมอ ดังนั้นจึงต้องมีความพร้อมเสมอขณะที่ทำการแข่งขัน บุคคลที่จะเล่นการแข่งขันในประเภทเดี่ยวได้ ควรมีคุณสมบัติดังนี้ คือ

1. ความสมบูรณ์ของร่างกาย มีพลังกำลังที่จะตีลูกชนไก่ได้ตลอดจนสิ้นการแข่งขัน
2. มีความจำแม่นยำ ในการตีลูกทุกชนิดไปในทิศทางที่จะให้ไป ไม่ว่าจะเป็นมุมทางด้านหลังทั้งสองข้าง หรือสามารถหยอดไปมุมด้านหน้าทั้งสองข้าง มีความนิ่มนวลในการเล่นลูกหยอด และเด็ดขาดในการตบ มีความว่องไวในการรับและการตีโต้
3. พลังจิตในการต่อสู้ เพื่อการเอาชนะคู่ต่อสู้ ในทุกวิถีทางมีความเด็ดขาดในการตัดสินใจอย่างเพียงพอในเกมการแข่งขัน

ในการตีลูกแต่ละครั้ง ต้องถือหลักเกณฑ์ว่า เมื่อตีไปแล้วคู่ต่อสู้ถูกหลอกไปและต้องการกระทำดังนี้

1. คู่ต่อสู้วิ่งไกลที่สุดหรือวิ่งมากที่สุด
2. คู่ต่อสู้เสียแรงมากที่สุด
3. คู่ต่อสู้ไม่สามารถตีได้มาได้หรือได้มาน้อยที่สุด

วิธีเล่นประเภทเดี่ยว -

ในการเล่นประเภทเดี่ยวประกอบด้วยผู้เล่นในสนาม 2 คน คือข้างละ 1 คน สนามมีขนาดกว้าง 17 ฟุต และยาว 44 ฟุต (ความสูงของตาข่ายและเสาเป็นไปตามกติกา) การเล่นเกมเริ่มเล่นครั้งแรกต้องส่งทางคอร์ตขวามือที่คะแนน “ศูนย์ - ศูนย์” โดยการส่งทะแยงไปยังคอร์ตด้านตรงกันข้าม ส่งสลับทะแยงไปมาสลับกันไปเรื่อย ๆ แต้มคะแนนถ้าเป็นแต้มคู่ เช่น 4:3 ถ้าฝ่ายที่ได้คะแนน 4 จะต้องส่งที่คอร์ตขวามือของผู้ส่ง (บางที่เราเรียกว่าคอร์ต 1 หรือคอร์ต คี) ถ้าฝ่ายส่งลูกได้คะแนน 3 จะต้องส่งลูกทางด้านคอร์ตซ้ายมือของผู้ส่ง (บางที่เรียกว่าคอร์ต 2 หรือคอร์ตคู)

การกำหนดแต้มของเกมเดี่ยว กำหนดดังนี้

1. ชายเดี่ยว เกม 15 คะแนน
2. หญิงเดี่ยว เกม 11 คะแนน
3. การดิวิส์ (Deuce) ในประเภทชายเดี่ยว จะดิวิส์ ที่คะแนน 13 หรือ 14 เท่ากัน ถ้าคะแนน 13 เท่ากันให้ทำการเล่นต่อไปอีก 5 คะแนน แต่ถ้าคะแนน 14 เท่ากันให้ทำการเล่นต่อไปอีก 3 คะแนน สำหรับการแข่งขันหญิงเดี่ยวจะดิวิส์ต่อเมื่อคะแนน 9 หรือ 10 เท่ากัน ถ้าหากได้ 9 คะแนนเท่ากันให้เล่นต่อไปอีก 3 คะแนน แต่ถ้าหากได้ 10 คะแนน เท่ากันให้เล่นต่อไปอีก 2 คะแนน

ข้อยกเว้น ในกรณีที่ได้อันดับ 13 หรือ 14 เท่ากันสำหรับประเภทชายเดี่ยว และคะแนน 9 หรือ 10 เท่ากันในประเภทหญิงเดี่ยว ฝ่ายที่ได้คะแนน 13, 14 หรือ 9, 10 ก่อนเท่านั้นมีสิทธิกำหนดการเล่นต่อไปว่าจะดิวิส์ (Deuce) หรือไม่ ถ้าหากไม่เลือกดิวิส์ ก็ทำการแข่งขันไปจนกว่าจะครบ 15 คะแนน ในประเภทชายเดี่ยว หรือจนกว่าจะครบ 11 คะแนน ในประเภทหญิงเดี่ยวก็จะเป็นผู้ชนะในเกมนั้น

การแพ้หรือชนะนั้นจะต้องชนะกัน 2 ใน 3 เกม คือเล่นทั้งหมด 3 เกม ผู้ชนะต้องชนะ 2 เกม

สิ่งที่ผู้เล่นแบดมินตันประเภทเดี่ยวควรคำนึงถึงมีดังต่อไปนี้ คือ

1. การยืน ต้องรักษาจุดศูนย์กลางเพื่อเตรียมพร้อมที่จะรักษาพื้นที่ของสนามได้ทุกตารางนิ้ว ซึ่งเป็นการป้องกันทั้งการรับและการรุกของคู่ต่อสู้ได้ดีและเร็วขึ้น

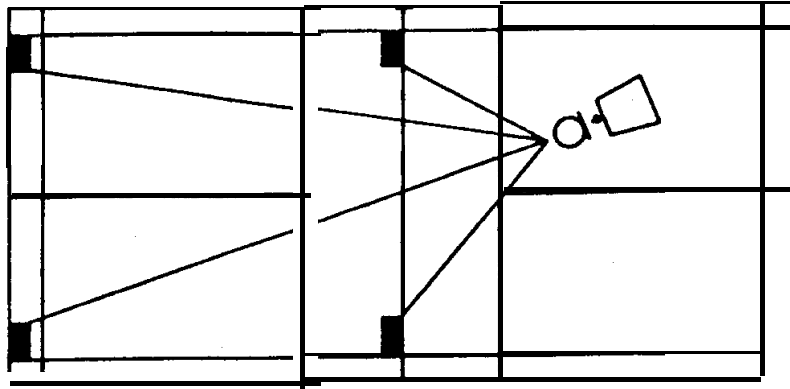
จุดศูนย์กลางของการยืนประเภทเดี่ยว อยู่ที่เส้นกลางห่างจากเส้นส่งลูกสั้นมาทางด้านหลังสนามประมาณ 3 ฟุตเศษ เมื่อผู้เล่นยืนคล่อมเส้นกลางจะทำให้ยืนค่อนไปทางด้านหน้าเล็กน้อย เพื่อจะได้รักษาพื้นที่และจะได้ครอบคลุมสนามหน้าหน้าตาข่ายได้สมบูรณ์ขึ้น ซึ่งผู้เล่นไม่เพียงจะวิ่งไปรับลูกหยอดได้ทันท่วงทีเท่านั้นยังสามารถตีลูกสูงได้อีกด้วย จึงทำให้มุมของการตีกว้างขึ้น ฉะนั้นโอกาสที่จะใช้ลูกหยอดล่อก็มีมากขึ้น นอกจากนี้จุดศูนย์กลางดังกล่าวยังสามารถรับลูกตบในระยะสูงได้ดี และเร็วลูกจะวิ่งกลับไปเร็วกว่าถ้าหากถอยไปรับทางแดนหลัง

จุดศูนย์กลางเป็นฐานทัพของนักเล่นประเภทเดี่ยวไม่ว่าผู้เล่นจะพาตัวไปตีลูกยังส่วนใดของสนาม เมื่อตีลูกตอบโต้ข้ามไปแล้ว จะต้องรีบกลับคืนสู่ศูนย์กลางเดิมโดยเร็วและพร้อมจะเล่นต่อไป ซึ่งจะเป็นการแบ่งช่องว่างในแต่ละส่วนของสนามได้เท่า ๆ กัน

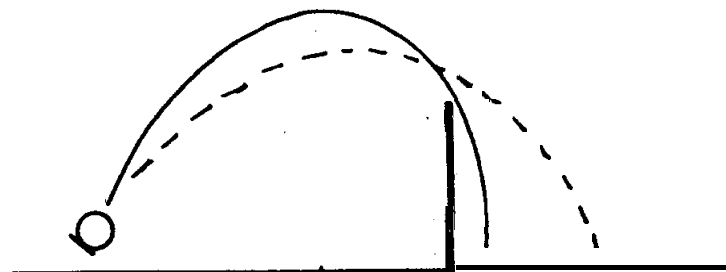
2. เป้าหมายในการตี เป้าหมายที่สำคัญในการใช้ตีมีอยู่ทั้งหมดทั้ง 4 ของสนาม จะเป็นการทำให้คู่แข่งชนออกจากศูนย์กลาง และเปิดช่องว่างให้เรามากยิ่งขึ้น

การตีลูกไปสู่เป้าหมายสองมุมหลัง ถ้าผู้เล่นสามารถโยนลูกโด่งไปสู่เป้าหมายดังกล่าว นอกจากจะทำให้ฝ่ายตรงข้ามถูกดึงไปตีลูกถึงหลังสนามแล้ว ยังเป็นเป้าหมายที่ปลอดภัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งมุมซ้ายที่คู่ต่อสู้ต้องตีด้วยลูกหลังมือ (Back Hand) ลูกจะโยนโด่งไปทางด้านหลังนี้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และโอกาส ถ้าคู่ต่อสู้ยังมีหลักคืออยู่ก็ควรโยนลูกให้โด่งมาก ๆ เพื่อกันไม่ให้คู่ต่อสู้ได้กลับมาแรงและเร็ว แต่ถ้าหากว่าคู่ต่อสู้เสียหลักหรือครองตัวไม่ดี ควรตีลูกต่ำให้แรงและเร็ว เพื่อเป็นการบังคับลูกให้ไปในทิศทางที่ต้องการได้

การตีลูกไปสู่เป้าหมายสองมุมหน้า โดยมากใช้ลูกหยอดหรือเตะหยอด ลูกที่ข้ามจะต้องมีวิถีโค้งและปักหัวลงเมื่อลูกพ้นตาข่ายแล้ว ถ้าลูกจะย้อยลงใกล้ตาข่ายก็จะเป็นการดึงคู่ต่อสู้ต้องเข้ามาตีลูกหรือบังคับลูกไปทางด้านหน้าสุดของสนาม ซึ่งจะทำให้ลูกโด่งเราสามารถทำการตบได้ หรือจะเลือกเล่นลูกที่ถนัดอื่น ๆ ก็ได้

เป้าหมายการตีลูกไปยังมุมทั้ง 4 ของสนาม

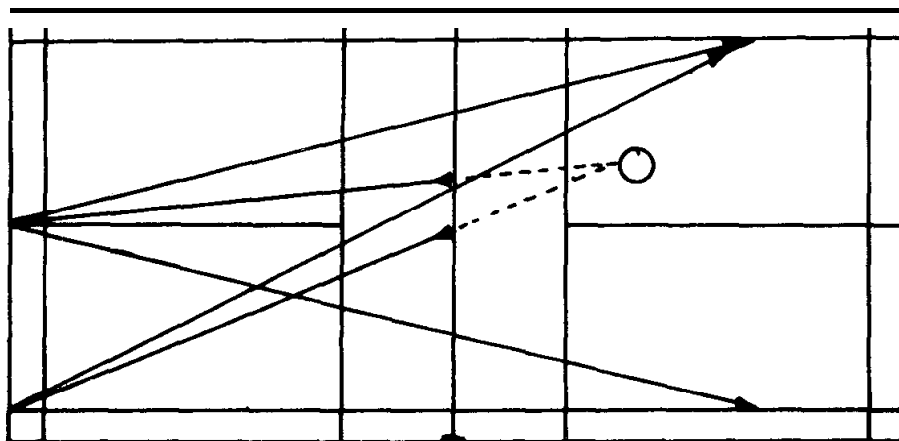
การหยอดที่ถูกต้อง (เส้นหนัก)

3. จุดที่สำคัญ ๆ ในเกม นักเล่นที่ฉลาดจะต้องเป็นผู้รู้เกมการเล่นของคู่ต่อสู้ว่าเล่นแบบใด และถนัดอะไรมากที่สุด ซึ่งจะสามารถศึกษาวิธีการเล่นของคู่ต่อสู้ได้ดังนี้

- จุดเด่นของคู่แข่งขัน โดยการดูว่าคู่สื่อนั้นมีความสามารถในด้านการตีมากน้อยเท่าใด และถนัดตีลูกอะไร มีกำลังและความสามารถขนาดไหน ก่อนลงทำการแข่งขันเพื่อจะได้วางแผนแก้เกมได้

- จุดบกพร่อง ในการเล่นเกมใด ๆ ก็ตามการศึกษาจุดอ่อนของคู่ต่อสู้หรือจุดบกพร่องได้มากเท่าใดยิ่งดี เช่น คุณลักษณะของการตี การตั้งรับ และการเคลื่อนที่ เมื่อพบแล้วพยายามตีไปยังจุดนั้นให้มาก ๆ เพื่อหลีกเลี้ยงเกมทีคู่ต่อสู้ถนัด พร้อมทั้งใช้ชั้นเชิงดึงคู่ต่อสู้มาเล่นในเกมของเรา การกระทำเช่นนี้ย่อมได้เปรียบคู่ต่อสู้

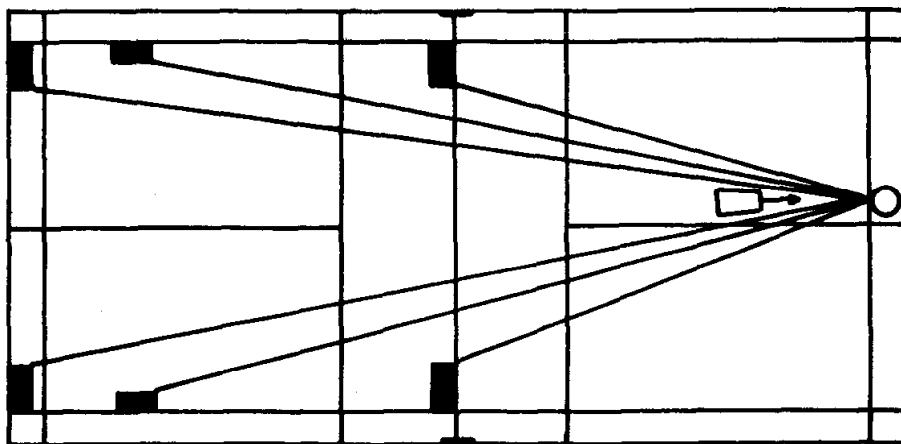
4. การส่งลูกในการเล่นประเภทเดี่ยว ในการเล่นประเภทเดี่ยวการเสิร์ฟสำคัญมาก ควรเสิร์ฟไปยังคอร์ทด้านหลังให้มากที่สุด ประมาณ 90% ของลูกเสิร์ฟทั้งหมดควรเสิร์ฟลูกไปทางด้านหลัง ให้โด่งไปตามตำแหน่งต่าง ๆ โกล์เส้นหลังโดยไม่ให้เข้ากันลูกที่ดีคือลูกที่เสิร์ฟแล้วโด่งไปตามด้านหลังโกล์เส้นแบ่งครึ่งคอร์ต จะทำให้คู่ต่อสู้มีมุมในการโต้กลับมาน้อย และในการบีบบังคับให้คู่ต่อสู้ออกจากตำแหน่งกลางสนามไปจนเกือบสุดสนามอีกประการหนึ่งจะทำให้คู่ต่อสู้ได้กลับมายังกลางสนามไม่ว่าจะตีลูกใดก็ตาม (ดังรูป)

ลูกเสิร์ฟและตำแหน่งที่ลูกตกในการเล่นประเภทเดี่ยว

อีกประการที่สำคัญของการส่งลูก อย่าให้คู่ต่อสู้อ่านออกว่าเราจะส่งลูกอะไร
ลักษณะไหน ทั้งนี้อาจทำได้โดยการยืนเสริมในลักษณะเดียวกันหมด

5. การโต้ตอบ (ลูกโยน) ในการตีแต่ละครั้งต้องตีอย่างรวดเร็วไม่มีการล
โดยตัดสินใจว่าเป้าหมายที่จะตีนั้นมีความปลอดภัย และได้เปรียบคู่ต่อสู้เสมอในเกมเดียว
ส่วนมากใช้การโยนทางด้านหลัง และพยายามเล่นให้ได้ทั้ง 4 มุม จะเป็นลูกที่ปลอดภัย
มากที่สุด

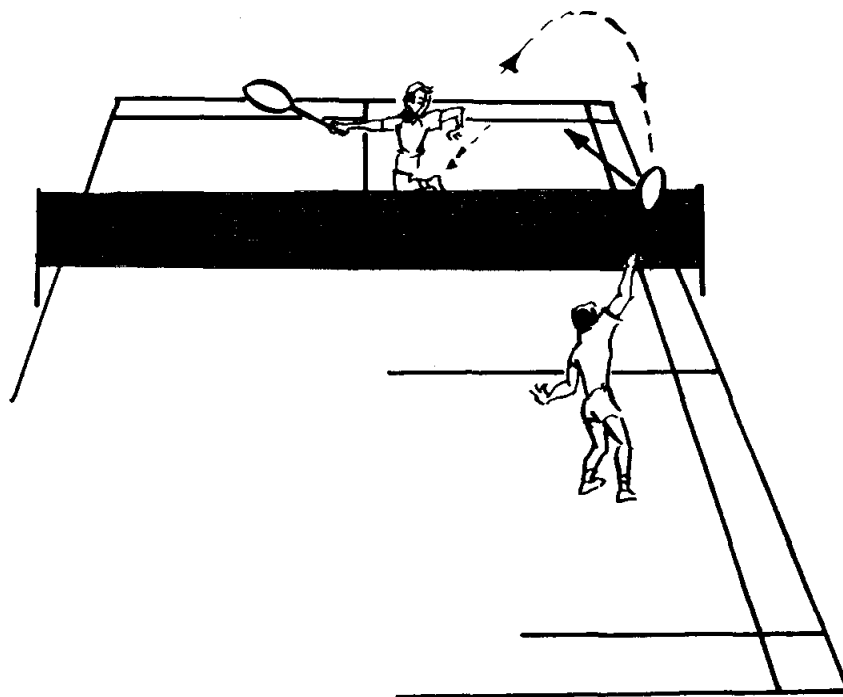

- วิธีตีโต้ตอบ

6. การโต้ตอบลูกต่ำและลูกหยอด การส่งลูกต่ำเราผู้รับลูกจะต้องรับเคลื่อนที่เข้าหาลูก และตีลูกข้างหน้าทันที ไม่ควรรอให้ลูกวิ่งมาหาเราเอง เพื่อรักษาระดับการตีลูกให้สูง และใช้การตีลูกกดให้ต่ำ ถ้าหากเราช้าไปก็ต้องเล่นลูกจัด (หน้ามือ หรือหลังมือ) ลูกจะข้ามไปให้ฝ่ายตรงข้ามตีกลงมาต่ำมาได้

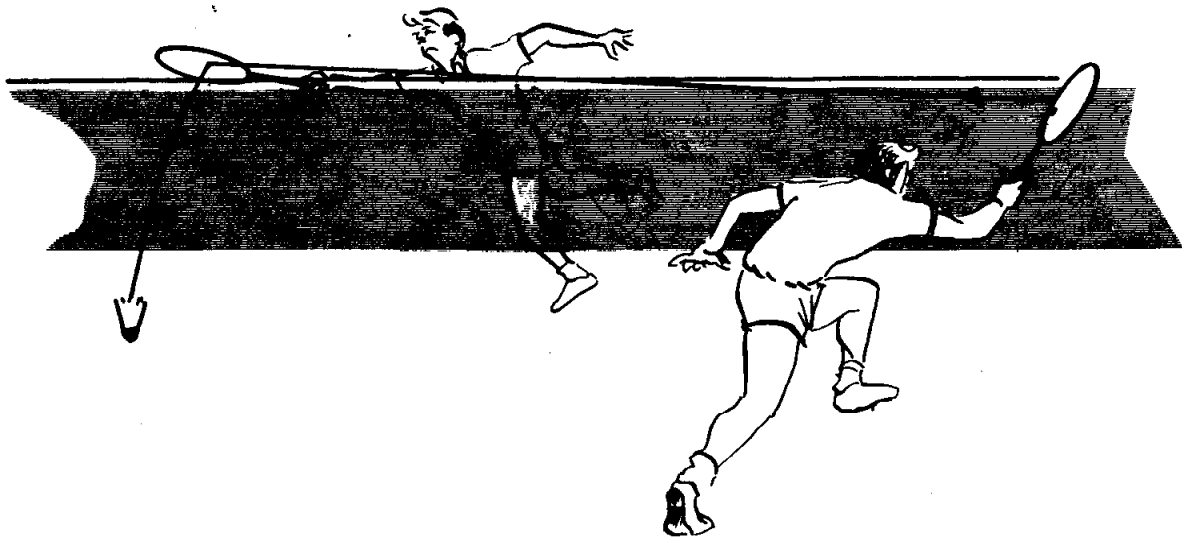
เป้าหมายที่ปลอดภัย ในการโต้ตอบลูกเสริฟต่ำ คือการแยบที่เร็วหรือจัดโยนไปทิ้งไว้สองมุมหน้า หรือโด่งไปสองมุมหลัง แต่ต้องระวังการดัก แยบคั้นของฝ่ายตรงข้าม ซึ่งคอยดักรออยู่ก่อนแล้ว ถ้าเป็นลูกแยบให้โยนกลับไปหลังโดยเร็ว

7. ลูกทะแยงสนาม เป็นลูกหนึ่งที่ดีได้ผล โดยเฉพาะใช้สลับกับการเล่นลูกครึ่งตบครึ่งตีตทะแยงสนาม จะเป็นการเพิ่มในการรุกโจมตีได้มากขึ้น บางครั้งถ้าเราเห็นคู่แข่งขึ้นออกจากจุดเตรียมพร้อมอย่างผลึกผลามก็จะเปิดโอกาสให้เราเล่นลูกย่นรอยคู่ต่อสู้ได้ แต่การตีลูกอย่าตีช้าจนฝ่ายตรงข้ามจับทางลูกได้ถูก จะเป็นอันตรายต่อเรา

- เป้าหมายการตอบโต้ลูกต่ำ -

โดยเฉพาะอย่างยิ่งลูกหยอดทะเลนั้น อย่าทำซ้ำ ๆ เพราะจะทำให้คู่ต่อสู้ทางแก้นมาได้
การเล่นลูกจัดจากด้านหน้าเน็ตไปทางด้านหลังของสนามจะต้องโด่งและถึงแดน
หลังจริง เพราะถ้าไม่โด่งจริงแล้วอาจจะถูกคู่ต่อสู้ตีโต้กลับมาทางด้านหลังได้หรืออาจจะตีไป
ยังมุมทะเลงให้เราเพลี่ยงพล้ำได้เหมือนกัน

8. ลูกตบ ลูกนี้จะทำให้คู่ต่อสู้รับยากและเป็นลูกที่ทำคะแนนให้ลูกตบที่พุ่งชนาน
เส้นตั้ง เพราะในการตบลูกนี้มีวิถีตรงและมีระยะทางสั้น

ลูกตบนั้นจะมีความยาวหรือสั้นไม่เท่ากันคือตบยาวบ้างสั้นบ้างสลับกันไป เพื่อ
ทำให้คู่ต่อสู้ลังเลในการตั้งรับ จะทำให้การตอบโต้มาไม่แน่นอน ง่ายต่อการที่จะดักตีกลับ
หรืออาจจะตบกลับได้ซ้ำสอง ถ้าคู่ต่อสู้หยอดกลับมา เราต้องเคลื่อนเข้าหาลูกอย่างรวดเร็ว
และพยายามตีลูกที่อยู่สูงสุดไม่ควรตีลูกหลังมือ (Back Hand) โดยที่ไม่มีสมาธิ

ในการเล่นเกมเดี่ยว จะมีการตบพอ ๆ กับการเล่นประเภทคู่ เมื่อลูกที่คู่ต่อสู้
โยนมาไม่ถึงหลัง (ประมาณเศษสามส่วนสี่) ของสนามถือว่าลูกสั้นควรจะใช้การตบเป็น
ส่วนมากสลับกับการเตะลูกหยอดหรือลูกโด่งไปมุมหลังเป็นครั้งคราวจะทำให้คู่ต่อสู้
เกิดความลังเลใจ ทำให้เราสามารถเล่นลูกได้ตามความมุ่งหมาย

ลูกตบไม่ควรใช้พร่ำเพรื่อถ้าคู่ต่อสู้รับได้จะทำให้เราเสียแรงโดยใช่เหตุ ควรหลอก
ล่อโดยใช้ลูกหยอดหรือโยนไปมุมหลังสลับกันไปบ้าง เมื่อคู่ต่อสู้เสียหลักจึงค่อยตบ

ในการตั้งรับลูกตบ ให้ยืนค่อนไปทางด้านหน้าของตาข่ายเล็กน้อยห่างจากเส้น
ส่งลูกสั้นไปประมาณ 3 ฟุต จะทำให้สามารถรับลูกสูงได้ และยังจะเป็นการย่อช่องว่าง
ในสนามให้แคบลง การกำหนดจุดตั้งรับดังกล่าวนี้อาจทำให้ผู้รับยืนยันในตอนแรก เพราะ
จะต้องคอยรับลูกตบในระยะใกล้กว่าเดิม เมื่อฝึกจนชินแล้วจะพบว่าการเล่นรับลูกตบ ณ จุด
ดังกล่าวทำให้ได้เปรียบคู่ต่อสู้เป็นอย่างมาก

นอกจากที่กล่าวมาแล้วนี้ ยังมีการนำเอาวิธีการต่าง ๆ ต่อไปนี้มาช่วยในการเล่น
ดีขึ้นอีกคือ

1. การหลอกล่อหน้าไม่แรกเกต เพื่อไม่ให้คู่ต่อสู้รู้ว่าจะตีลูกอะไร
2. การคาดการณ์ล่วงหน้าว่าคู่ต่อสู้จะตีลูกอะไรเราจะโต้ตอบด้วยลูกอะไร โดย
ดูจากไม้ลักษณะท่าทางหรือเดาเหตุการณ์เอา

3. ลูกที่ใช้ดีมากในการเล่นประเภทเดียวมีเพียง 3 ชนิดเท่านั้น คือ ลูกโด่ง
ไปหลัง ลูกตบและลูกหยอด จึงควรฝึกให้มีความแม่นยำมาก ๆ และพยายามนำมาใช้ให้มาก
ที่สุดจะทำให้คู่ต่อสู้ต้องใช้แรงมากในการวิ่งตีตลอดเวลา
